*Τὸ φύλλον λεπτὰ 30 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 35*

# Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

| ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ | | ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ | ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ |
|---|---|---|---|
| *Ἐσωτερικοῦ* | *Ἐξωτερικοῦ* | ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879 | *Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35* |
| Ἐτησία . . . . δρ. 12.— | Ἐτησία . . φρ. χρ. 15.— | ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ | Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἑκάστου λεπ. 80 |
| Ἑξάμηνος . . . » 6,50 | Ἑξάμηνος . » » 8.— | ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ | ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ |
| Τρίμηνος . . . » 3,50 | Τρίμηνος . » » 4,50 | | Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 33, παρὰ τὸ Βαρβάκειον |
| Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός. | | | |

*Περίοδος Β'.—Τόμος 26ος* — *Ἐν Ἀθήναις, 23 Φεβρουαρίου 1919* — *Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 13*

## ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

**ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ** τοῦ **HECTOR MALOT**

*[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]*

### ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ἄνθρωπος καὶ πίθηκος ἔμειναν λίγες στιγμὲς ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλο καὶ κοιτάζουνταν, σὰ νὰ ἐπρόκειτο νὰ ἰδοῦν ποιὸς ἀπ' τοὺς δυὸ θὰ χαμήλωνε πρῶτος τὰ μάτια.

Τότε τὰ λόγια τοῦ κόσμου κορυφώθηκαν, βρντερά, ἀκατανίκητα, κι' αὐτὸ ἔδωσε τέλος στὴ σκηνή.

— Ἂν αὔριο τὰ σκυλιά σου δὲν εἶναι φιμωμένα, ἐφώναξε ὁ ἀστυφύλακας φοβερίζοντας μὲ τὸ γρόθο, θὰ σὲ καταγγείλω. Αὐτὸ μόνα σοῦ λέω.

— Πολὺ καλά, κύριέ μου, ἀποκρίθηκε ὁ Βιτάλης. Λοιπὸν αὔριο!

Κι' ἐνῶ ὁ ἀστυφύλακας ἔφευγε μὲ μεγάλα βήματα, ὁ Βιτάλης τοῦκανε ἀπὸ πίσω δυὸ-τρεῖς ἀνόμα ρεβερέντσες κι' ἡ παράσταση ἐξακολούθησε.

Ἐγὼ ἐνόμιζα πὼς θὰ πήγαινε ὕστερα νἀγοράσῃ φίμωτρα γιὰ τοὺς σκύλους μας· μα δὲν ἔκαμε τίποτα καὶ μάλιστα πέρασε ὅλη ἡ βραδυά, χωρὶς νὰ μιλήσῃ καθόλου γιὰ τὸν κουγᾶ μὲ τὸν ἀστυφύλακα. Γι' αὐτὸ πῆρα τὸ θάρρος νὰ τοῦ μιλήσω ἐγώ.

— Ἂν θέλετε, τοῦ εἶπα, νὰ μὴ σπάσῃ ὁ Κάπης τὸ φίμωτρό του αὔριο στὴν παράσταση, καλὸ εἶναι, μοῦ φαίνεται, νὰ τοῦ τὸ βάλετε λίγα προτήτερα. Ἔτσι μπορεῖ νὰ τὸ συνειθίσῃ...

— Τί λὲς ἐκεῖ! ἀποκρίθηκε ὁ κύριός μου· καὶ νομίζεις πῶς θὰ βάλω φίμωτρα στὰ σκυλιά μου;

— Μὰ θάχετε ἱστορίες μὲ τὸν ἀστυφύλακα...

— Ἡσύχασε κι' ἐγὼ ξέρω. Θὰ βρῶ αὔριο τρόπο ὥστε νὰ μὴ μπορέσῃ ὁ ἀστυφύλακας νὰ μὲ πάῃ στὸ δικαστήριο, χωρὶς νὰ κάμω καὶ τὰ ζῶα μου δυστυχισμένα. Ἔπειτα, θὰ διασκεδάσῃ κι' ὁ κόσμος. Ὁ ἀστυφύλακας αὐτὸς θὰ μᾶς κάμῃ νὰ μαζέψουμε πολλὰ λεπτά, γιατί, θέλωντας καὶ μή, θὰ παίξῃ ἕνα κωμικὸ ρόλο στὴν κωμῳδία ποὺ τοῦ ἑτοιμάζω. Γι' αὐτὸ σὺ θὰ πᾷς αὔριο στὴν πλατεῖα μονάχος μὲ τὸν Καρδούλη. Θὰ βάλῃς τὰ σχοινιά, θὰ παίξῃς μερικὰ κομμάτια μὲ τὴν ἄρπα σου κι' ἅμα μαζευτῇ γύρω σου ἀρκετὸς κόσμος κι' ἔλθῃ κι' ὁ ἀστυφύλακας, θὰ παρουσιασθῶ κι' ἐγὼ μὲ τὰ σκυλιά. Τότε θἀρχίσῃ ἡ κωμῳδία.

Δὲν τὰ πολυκαταλάβαινα αὐτά. Καὶ πρῶτο, δὲν μοῦ ἄρεσε καθόλου νὰ πάω μονάχος μου νὰ ἑτοιμάσω τὴν παράστασή μας. Εἶχα ἀρχίσῃ ὅμως νὰ γνωρίζω καλὰ τὸν κύριέ μου καὶ νὰ ξέρω πότε μποροῦσα νὰ τοῦ ἀντισταθῶ σὲ κάτι τί. Λοιπόν, δὲν ἦταν περίσταση αὐτή. Θἄταν ἀδύνατο νὰ τὸν κάμω νὰ παραιτήσῃ τὴν ἰδέα του. Κι' ἀναγκάσθηκα νὰ ὑπακούσω.

Ἔτσι τὴν ἄλλη μέρα πῆγα στὴ συνειθισμένη μας θέση, ἔβαλα τὰ σχοινιὰ καί, μόλις ἄρχισα νὰ παίζω τὴν ἄρπα μου, ὁ κόσμος ἔτρεξε ἀπ' ὅλες τὶς μεριές.

Τὸν τελευταῖο αὐτὸ καιρό, προπάντων τότε ποὺ μέναμε στὸ Πῶ, ὁ δάσκαλός μου μοῦ ἔμαθε ἄρπα καὶ μποροῦσα τώρα νὰ παίζω καλούτσικα μερικὰ κομμάτια. Ἀνάμεσα στἄλλα, ἦταν καὶ μιὰ ναπολιτάνικη καντσονέττα, ποὺ τὴν τραγουδοῦσα συνοδεύοντας μὲ τὴν ἄρπα καὶ ποὺ κάντα ὁ κόσμος τὴ χειροκροτοῦσε. Ἤμουν πιά, βλέπετε, ἀρκετὰ ἀρτίστας κι' ἑπομένως εἶχα κάθε διάθεση νὰ φαντάζουμαι, πὼς ὅταν ὁ θίασός μας εἶχε κάποια ἐπιτυχία, ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ χρωστοῦνταν σὲ μέν' ἀποκλειστικά. Σήμερα ὅμως μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ καταλάβω, πὼς ὁ κόσμος δὲ μαζεύουνταν μπροστὰ στὰ σχοινιά μας μόνο καὶ μόνο γιὰ νἀκούῃ τὴν καντσονέττα μου.

Ὅσο εἶχαν ἰδῇ χθὲς τὴ σκηνὴ μὲ τὸν ἀστυφύλακα, ξανάρθανε σήμερα καὶ κουβάλησαν μαζί τους καὶ φίλους. Στὴν Τουλούζα δὲν ἀγαποῦν πολὺ τοὺς ἀστυνομικοὺς κι' ἦταν περίεργοι νὰ ἰδοῦν πῶς θὰ τἄβγαζε πέρα ὁ Ἰταλὸς γέρος. Γιατί ἂν κι' ὁ Βιτάλης δὲν εἶχε πῇ παρὰ μόνο «Πολὺ καλά, αὔριο!» ὅλοι κατάλαβαν πὼς αὐτὸς ὁ λόγος ἦταν εἰδοποίηση γιὰ μιὰ μεγάλη παράσταση, ποὺ θὰ τοὺς ἔκανε νὰ γελάσουν πολὺ μὲ τὸν ἀδέξιο καὶ κακότροπο ἀστυφύλακα.

Γι' αὐτὸ ἔτρεξε τόσος κόσμος. Καὶ καθὼς μ' ἔβλεπαν μόνο μὲ τὸν Καρδούλη, πολλοὶ ἀνησυχοῦσαν καὶ μ' ἔκοβαν στὸ τραγούδι γιὰ νὰ μὲ ρωτοῦν.

— Μὰ δὲ θἀρθῇ ὁ Ἰταλός;

— Θἀρθῇ, σὲ λιγάκι.

Κι' ἐξακολουθοῦσα τὴν καντσονέττα μου.

«Ὁ Βιτάλης σήκωσε τὸ χέρι...» (Σελ. 98, στ. 6')

Μὰ πρὶν ἀπὸ τὸν Βιτάλη, ἔφθασε ὁ ἀστυφύλακας. Πρῶτος τὸν εἶδε ὁ Καρδούλης κι' ἀμέσως ἔβαλε τὸ γρόθο στὸ πλευρό, ἔρριξε τὸ κεφάλι του πίσω κι' ἄρχισε νὰ περκατᾷ γύρω μου, ἴσιος, κορδωμένος, καμαρωτός.

Ὁ κόσμος ἔβαλε τὰ γέλια κι' ἄρχισε τὰ χειροκροτήματα.

Θύμωσε ὁ ἀστυφύλακας καὶ μαγριοκοίταξε. Μὰ μ' αὐτὸ δὲν ἔκαμε ἄλλο, παρὰ νὰ ἐπιπλασιάση τὰ γέλια τοῦ κόσμου.

Μοῦρχόταν καὶ μένα νὰ γελάσω, μὰ κάποιος φόβος δὲ μᾶφινε. Πῶς θὰ τελείωναν ὅλ' αὐτά; Ἂν ὁ Βιτάλης ἦταν ἐκεῖ, θάπαντοῦσε στὸν ἀστυφύλακα. Ἐγὼ ὅμως, μονάχος μου, τί θἄξερα νὰ τοῦ 'πῶ;

Καὶ τὰ μοῦτρα του δὲν μᾶρεσαν καθόλου. Λυσσοῦσε ἀληθινὰ ἀπὸ θυμό. Σουλατσάριζε μὲ μεγάλα βήματα μπροστὰ στὰ σχοινιὰ καὶ κάθε φορὰ ποὺ περνοῦσε ἀπὸ κοντά μου, μὲ κοίταζε πάνω ἀπ' τὸν ὦμο του μ' ἕνα τρόπο ποὺ μὲ πάγωνε.

Ὁ Καρδούλης, ποὺ δὲν καταλάβαινε τὸν κίνδυνο, ἐξακολουθοῦσε νὰ κοροϊδεύη τὸν ἀστυφύλακα. Σουλατσάριζε κι' αὐτὸς μπροστὰ στὸ σχοινί, ἀπὸ μέσα ὅμως, καὶ κάθε φορὰ ποὺ περνοῦσε ἀπὸ κοντά μου, μὲ κοίταζε πάνω ἀπὸ τὸν ὦμο του, ἀπαράλλακτα σὰν κι' ἐκεῖνον. Μὰ τὥκανε τόσο ἀστεῖα, ποὺ ὁ κόσμος λιγώνουταν στὰ γέλια.

Γιὰ νὰ μὴν παραθυμώση ὁ ἀστυφύλακας, φώναξα τοῦ Καρδούλη νὰ καθήση. Μὰ ποῦ νὰ κούση αὐτός! Τὸ παιγνίδι τὸν διασκέδαζε τόσο πολύ, ποὺ μὲ κανένα τρόπο δὲν ἐνοοῦσε νὰ τἀφίση· κι' ἄμα πήγαινα ἐγὼ νὰ τὸν πιάσω, μοῦ γλυστροῦσε σὰν τὸ χέλι.

Ὁ ἀστυφύλακας, ποὺ βέβαια τὸν τύφλωνε ὁ θυμός, φαντάσθηκε πὼς αὐτὸ τὥκανα ἐπίτηδες, γιὰ νὰ ἐρεθίζω τὸν πίθηκο περισσότερο, κι' ἀμέσως καβαλλίκεψε τὸ σχοινί.

Ἔτρεξε ἴσια σὲ μένα καὶ μοῦδωσε ἕνα μπάτσο, ποὺ σχεδὸν μὲρριξε κάτου.

Ὅταν ξαναστάθηκα στὰ πόδια μου κι' ἄνοιξα τὰ μάτια, εἶδα... — μὰ πότε πρόφθασε; ἀπὸ ποῦ ἦλθε; —τὸν Βιτάλη! Στέκουνταν ἀνάμεσα σὲ μένα καὶ στὸν ἀστυφύλακα, τοῦ κρατοῦσε τὸ χέρι σφιχτὰ καὶ τοῦ ἔλεγε:

— Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ κτυπᾷς τὸ παιδί! Αὐτὸ ποῦ ἔκαμες, εἶναι ἀνανδρο!

Ὁ ἀστυφύλακας προσπάθησε νὰ ἐλευθερώση τὸ χέρι του, μὰ ὁ Βιτάλης τοῦ τὥσφιξε περισσότερο.

Πόσο μεγάλος κι' ἐπιβλητικὸς μοῦ φάνηκε τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ κύριός μου! Κρατοῦσε ψηλὰ τὥρατο του κεφάλι, ποὺ τὸ κορνίζωναν τἄσπρα μαλλιά, καὶ τὸ εὐγενικό του πρόσωπο φανέρωνε ἀγανάκτηση καὶ περιφρόνηση. Μπροστὰ σὲ μιὰ τέτοια στάση, ἐνόμισα πὼς ὁ ἀστυφύλακας θὰ χώνουνταν στὴ γῆ, θὰ χάνουνταν σὰν καπνός. Μὰ δὲν ἔγεινε ἔτσι. Ἀπεναντίας, μ' ἕνα δυνατὸ τράνταγμα, λευθέρωσε τὸ χέρι του, ἄρπαξε τὸν Βιτάλη ἀπὸ τὸ γιακᾶ καὶ τὸν ἔσπρωξε μπροστά του μὲ τὴ μεγαλήτερη βαναυσότητα.

Τότε ὁ κύριός μου, θυμωμένος, σήκωσε τὸ δεξί του χέρι καὶ κτύπησε δυνατὰ τὸ χέρι τοῦ ἀστυφύλακα, γιὰ νὰ τὸν ἀφήση. Συγχρόνως τὸν ρώτησε;

— Τί θέλεις ἀπὸ μένα;

— Νὰ σὲ συλλάβω! Ἀκολούθησέ με στὴν Ἀστυνομία.

— Γιὰ νὰ φθάσης στὸ σκοπό σου, δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ κτυπήσης τὸ παιδί, ἀποκρίθηκε ὁ Βιτάλης.

— Ἀρκοῦν τὰ λόγια. Ἀκολούθα με!

Ὁ Βιτάλης εἶχε ξαναβρῆ ὅλη του τὴν ψυχραιμία. Δὲν ἀποκρίθηκε πιᾷ στὸν ἀστυφύλακα, ἀλλὰ γύρισε σὲ μένα.

«Ἦταν ὁ ἀποχαιρετισμός τους...» (Σελ. 90, στ. β'.)

— Πήγαινε στὸ ξενοδοχεῖο, μοῦ εἶπε, καὶ μεῖνε κεῖ μὲ τὰ σκυλιά. Θὰ σοῦ μηνύσω ἐγὼ τί θὰ κάμης.

Δὲν πρόφθασε νὰ πῆ τίποτ' ἄλλο. Ὁ ἀστυφύλακας τὸν ἔσερνε.

Ἔτσι τραγικὰ τελείωσε ἡ παράσταση, ποὺ ὁ Βιτάλης τὴν εἶχε φαντασθῆ κωμική.

Τὰ σκυλιὰ ἔτρεξαν νὰ τὸν ἀκολουθήσουν, αὐτὸς ὅμως τὰ πρόσταξε νὰ μείνουν μαζί μου καί, συνειθισμένα πάντα νὰ τὸν ἀκοῦνε, ξαναγύρισαν. Τότε μόνο εἶδα πὼς ἦταν φιμωμένα· μόνο ποὺ ἀντὶ νἄχουν τὴ μουσούδα τους μέσα 'ς ἕνα δίχτυ συρματένιο, φοροῦσαν ἁπλούστατα ἀπὸ μιὰ μεταξωτὴ κορδελίτσα, δεμένη μὲ φιόγκο στὴ μύτη τους. Τοῦ Κάπη, ποὺ ἦταν ἄσπρος, ἡ κορδελίτσα ἦταν κόκκινη· τοῦ Ζερμπίνου, ποὺ ἦταν μαῦρος, ἄσπρη· καὶ τῆς Δούλσης, ποὺ ἦταν σταχτιά, γαλάζια. Φίμωτρα, σὰ νὰ λέμε, θεατρικά.

Ὁ κόσμος σκόρπισε γρήγορα. Λίγοι ἄνθρωποι ἔμειναν στὴ θέση τους καὶ συζητοῦσαν γιὰ τὰ συμβάντα.

— Ὁ γέρος εἶχε δίκιο.

— Γιατὶ ὁ ἀστυφύλακας νὰ κτυπήση τὸ παιδί, ποὺ δὲν ἔκαμε καὶ δὲν εἶπε τίποτα;

— Ἄσχημη δουλειά. Ὁ γέρος δὲν θὰ γλυτώση τὴ φυλάκα, ἂν ὁ ἀστυφύλακας πῆ πὼς ἔκαμε ἀντίσταση.

Γύρισα στὸ ξενοδοχεῖο καταλυπημένος κι' ἀνήσυχος.

Δὲν ἦταν πιὰ ὁ καιρὸς ποὺ ὁ Βιτάλης μοῦ ἔκανε τρόμο,—ἂν κι' ὁ καιρὸς αὐτὸς δὲν ἐβάσταξε παρὰ λίγες ὧρες. Πολὺ γρήγορα αἰσθάνθηκα γι' αὐτὸν ἀγάπη κι' ἡ ἀγάπη αὐτὴ μεγάλωνε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα. Ζούσαμε τὴν ἴδια ζωή, πάντα μαζί ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ καὶ συχνὰ ἀπ' τὸ βράδυ ὡς τὸ πρωί, σὰ μοιραζόμαστε, γιὰ νὰ κοιμηθοῦμε, τὸ ἴδιο δεμάτι ἄχερα. Πικτέρας δὲν θἄκανε γιὰ τὸ παιδί του ὅσα ὁ Βιτάλης γιὰ μένα. Μ' ἔμαθε νὰ διαβάζω, νὰ γράφω, νὰ τραγουδῶ, νὰ παίζω ἄρπα, νὰ λογαριάζω· στὸ δρόμο, πάντα μηοῦ μιλοῦσε γιὰ τὸ ἕνα καὶ γιὰ τὸ ἄλλο, κατὰ τὴν περίσταση ἢ τὴν τύχη ποὺ ὑπαγόρευε τὰ περιπατητικὰ αὐτὰ μαθήματα. Ὅταν ἔκανε κρύο, μοιραζουνταν μὲ μένα τὰ σκεπάσματά του· ὅταν πάλι ἔκανε ζέστη, μὲ ξεφορτωνε λίγο ἀπ' τὰ πράγματα ποὺ κουβαλοῦσα. Στὸ τραπέζι, ἡ καλύτερα στὸ φαΐ,—γιατὶ σπάνια τρώγαμε σὲ τραπέζι,— ποτὲ δὲν ἔπαιρνε τὸ καλύτερο κομμάτι γιὰ νὰ μ' ἀρίση τὸ χειρότερο. Κάπου-κάπου, ἀλήθεια, μοῦ τραβοῦσε ταῦτι ἢ μοῦδινε κανένα μπαστάκι· μὰ κι' οἱ μικρὲς αὐτὲς τιμωρίες, δίκαιες ἀνταί, δὲν μ' ἔκαναν νὰ ξεχνῶ τὶς φροντίδες του, τὰ καλά του λόγια, ὅλα τὰ δείγματα τῆς στοργῆς ποὺ μοῦ εἶχε δώσει ἀφότου εἴμαστε μαζί. Μ' ἀγαποῦσε καὶ τὸν ἀγαποῦσα.

Γι' αὐτὸ ὁ χωρισμός του μὲ λύπησε βαθειά.

Πότε θὰ ξαναβλεπόμαστε;

Εἶπαν γιὰ φυλακή. Πόσο καιρὸ θἄμενε φυλακισμένος; καὶ τί θἄκανα ἐγὼ 'ς αὐτὸ τὸ διάστημα; Πῶς θὰ ζοῦσα; Μὲ τί;

Ὁ Βιτάλης συνήθιζε νὰ βαστᾷ ὅλη του τὴν περιουσία ἀπάνω του, καὶ τὴν ὥρα ποὺ τὸν τραβοῦσε ὁ ἀστυφύλακας, δὲν κρόφθασε ἢ δὲν θυμήθηκε νὰ μοῦ δώση λεπτά.

Δὲν εἶχα στὴν τσέπη παρὰ λίγες δεκάρες. Θἄρθαναν γιὰ νὰ φᾶμε ὅλοι, ὁ Καρδούλης, τὰ σκυλιὰ κι' ἐγώ;

Πέρασα ἔτσι δυὸ μέρες μὲ ἀγωνία, χωρὶς νὰ τολμήσω καθόλου νὰ βγῶ ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου, ὅλο μὲ τὸν Καρδούλη καὶ μὲ τὰ σκυλιά, ποὺ κι' αὐτὰ φαίνουνταν ἀνήσυχα καὶ λυπημένα.

Τὴν τρίτη μέρα, τέλος πάντων, ἕνας



ἄνθρωπος μοῦφερε γράμμ' ἀπὸ τὸν Βιτάλη.

Μοῦγραφε πὼς τὸν κρατοῦσαν προφυλακισμένο, νὰ τὸν δικάσουν τὸ Σάββατο, στὸ Πλημμελειοδικεῖο, γι' ἀντίσταση κατὰ τῆς ἐξουσίας μὲ βιαιοπραγία κατὰ τοῦ ἀντιπροσώπου της.

«Μὲ παράφερε ὁ θυμός— ἐπρόσθετε, —κι' ἔπεσα σὲ σφάλμα βαρύ, ποὺ μπορεῖ νὰ μοῦ κοστίση ἀκριβά. Ἔλα στὴ δίκη· θὰ πάρης ἕνα καλὸ μάθημα».

Ἔκεῖνα μοῦδινε διάφορες συμβουλὲς κι' ὁδηγίες, καὶ στὸ τέλος, μὲ τοὺς ἀσπασμούς του, μοῦ παράγγελνε νὰ χαιρέτω ἀπὸ μέρος του τὸν Κάπη, τὸν Καρδούλη, τὸν Ζερμπίνο καὶ τὴ Δούλση.

Ὅσο διάβαζα τὸ γράμμα, ὁ Κάπης, ἀνάμεσα στὰ πόδια μου, μὲ τὴ μύτη ψηλά, ὅλο τὸ μύριζε· καὶ τὰ κουνήματα τῆς οὐρᾶς του μοῦλεγαν καθαρά, πὼς ἀπὸ τὴ μυρωδιὰ καταλάβαινε, ὅτι τὸ χαρτὶ ἐκεῖνο εἶχε περάση ἀπ' τὰ χέρια τοῦ ἀφέντη του. Τρεῖς ἡμέρες τώρα, πρώτη φορὰ ὁ σκύλος δείχνουνταν ζωηρὸς καὶ χαρούμενος.

Ρώτησ' ἀμέσως κι' ἔμαθα πὼς οἱ συνεδριάσεις τοῦ Πλημμελειοδικείου ἀρχίζαν καθεμέρα στὶς δέκα. Τὸ Σάββατο λοιπὸν πῆγα ἀπ' τὶς ἐννιὰ καὶ στάθηκα μὲ τὴ ράχη στὴν πόρτα, γιὰ νὰ μπῶ πρῶτος μόλις θἄνοιγαν. Μπῆκα. Λίγολίγο ἡ μεγάλη σάλα γέμιζε. Γνώρισα καὶ πολλὰ πρόσωπα, ἀπὸ κεῖνα ποὺ εἶχαν παρασταθῆ στὴ σκηνὴ μὲ τὸν ἀστυφύλακα.

Δὲν ἤξερα καλὰ τί θὰ πῆ οὔτε Δικαστήριο, οὔτε Δικαιοσύνη· αἰσθανόμουν ὅμως ἕνα φόβο φρικτὸ· μοῦ φαίνουνταν πὼς μαζί με τὸν κύριό μου, κινδύνευα κάτι νὰ πάθω κι' ἐγώ.

[Ἕπεται συνέχεια]

## Ο ΚΟΚΟΡΑΣ

Ἕνας κόκορας ὁλάσπρος,
μὲ ψηλὸ λειρί,
καμαρώνει καὶ φουσκώνει
καὶ λιλιὰ φορεῖ,
καὶ θαρρεῖ πὼς τὸ κοτέτσι
μόλις τὸν χωρεῖ.

Ἄμα βρῆ κανένα σπόρο
μέσα στὴν αὐλή,
τὸ κεφάλι του σηκώνει
καὶ τὸ διαλαλεῖ,
νὰ τὸ μάθουνε σὲ δύση
καὶ σ' ἀνατολή.

Τὴ στιγμὴ ποὺ σουλατσάρει
μὲ τὸ βῆμα ἀργό,
«δὲν ξανάειδα, λὲν οἱ κότες,
τέτοιο στραταγό».
Μὰ κι' ὁ ἴδιος συλλογιέται:
«μωρὲ τ' εἶμαι γώ!»

Ξάφνω βλέπει ἕνα γεράκι...
Ἀχ! τὴν ὥρα αὐτὴ
τὸ βαρὺ περπάτημά του
ἔχει μπερδευτῆ,
κι' ἀστραπὴ μὲς στὸ κοτέτσι
τρέχει νὰ κρυφτῆ.

Ζ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

# ΕΝΑ ΜΑΘΗΜΑ

Χθὲς τὸ πρωί, ὁ Νώτης τσακώθηκε στὸ σχολειὸ μὲ τὸν Τάκη, ἕνα ἀπὸ τοὺς πιὸ μικρούς, τὸ γυιὸ τοῦ καρβουνάρη, καὶ νικιώθοντας τὸ ἄδικό του καὶ μὴ ξέροντας τί νὰ τοῦ πῆ, τοῦ φώναξε:

Ὁ μπαμπᾶς σου εἶναι ἕνας κακομοίρης!

Γιατὶ ὁ Νώτης εἶναι πολὺ περήφανος ποὺ εἶναι πλούσιος κι' εὐγενής. Ὁ πατέρας του εἶναι κόντες, βλέπετε.

Ὁ Τάκης κοκκίνισε ὡς τὴ ρίζα τῶν μαλλιῶν του, μὰ δὲν εἶπε τίποτα. Τὰ μάτια του μόνο γεμίσανε δάκρυα. Καὶ τὸ μεσημέρι, ποὺ πήγε σπίτι του νὰ φάγη, εἶπε στὸν πατέρα του πὼς τὸν ἔβρισε ὁ Νώτης.

Τ' ἀπόγεμα, ὁ πατέρας τοῦ Τάκη, ἕνας τόσος ἄνθρωπάκος κατάμαυρος, ἤρθε στὸ δάσκαλο, τὸν κύριο Περβόνη, καὶ τοῦκανε παράπονο γιὰ τὴν προσβολὴ ποὺ κάνανε τοῦ παιδιοῦ του. Τὴν ὥρα κείνη ἴσα-ἴσα, ὁ πατέρας τοῦ Νώτη βοηθοῦσε τὸ γυιό του, μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ σχολειοῦ, νὰ βγάλη τὸ ἐπανωφόρι του. Ἄκουσε τὸν καρβουνάρη νὰ προφέρη τὄνομα του καὶ μπῆκε νὰ μάθη τί τρέχει.

— Νά, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Περβόνης, ὁ κύριος παρεπονιέται γιατὶ ὁ Νώτης σας εἶπε στὸ παιδί του πὼς ὁ πατέρας του εἶν' ἕνας κακομοίρης!

Ὁ κόντες ζάρωσε τὰ φρύδια του καὶ κοκκίνισε λιγάκι.

— Ἀλήθεια τὸ εἶπες αὐτό; ρώτησε τὸ Νώτη.

Αὐτός, ὄρθιος μπρὸς σ' ὅλα τὰ παιδιά, κατέβασε τὰ μοῦτρα του μπροστὰ στὸν Τάκη καὶ δὲν ἀποκρίθηκε.

Τὸν παίρνει ὁ μπαμπᾶς του ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν φέρνει κοντὰ στὸν Τάκη.

— Ζήτησέ του συγχώρηση, τοῦ λέγει.

Ὁ καρβουνάρης θέλησε νὰ μπῆ στὴ μέση, μὰ ὁ εὐγενὴς πατέρας δὲν τὸν ἄκουσε καὶ εἶπε στὸ γυιό του ξανὰ μὲ τόνο:

— Ζήτησέ του συγχώρηση, πές του ὅτι σοῦ λέγω: Συχώρεσέ με, Τάκη, γιὰ τὰ ἄσχημα λόγια ποὺ εἶπα γιὰ τὸν πατέρα σου, ποὺ ὁ δικός μου εἶναι περήφανος νὰ τοῦ σφίξη τὸ χέρι.

Ὁ καρβουνάρης ἔκαμε ἕνα ζωηρὸ κίνημα σὰ νἀντιστεκότανε, μὰ ὁ κόντες δὲν τὸ λογάριασε κι' ὁ Νώτης ἀναγκάστηκε μὲ σιγανὴ φωνὴ καὶ χωρὶς νὰ σηκώνη τὰ μάτια του, νὰ πῆ στὸν Τάκη:

— Συχώρεσε με, Τάκη... γιὰ τὰ ἄσχημα λόγια... ποὺ εἶπα... γιὰ τὸν πατέρα σου... ποὺ ὁ δικός μου... εἶναι περήφανος... νὰ τοῦ σφίξη... τὸ χέρι.

Κι' ὁ εὐγενὴς πατέρας ἔδωκε τὸ χέρι του στὸν καρβουνάρη, ποὺ τὥσφιξε δυνατὰ μὲ συγκίνηση, κι' ἔσπρωξε τὸ γυιό του στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Νώτη.

— Θὰ μοῦ κάμετε τὴ χάρη νὰ τοῦς βάλετε πλάγι-πλάγι σ' ἕνα θρανίο, παρακάλεσε τὸν δάσκαλο ὁ πατέρας τοῦ Νώτη.

Ὁ κύριος Περβόνης τοὺς ἔβαλε πλάγι πλάγι. Κι' ὁ κόντες χαιρέτησε καὶ βγῆκε.

Ὁ καρβουνάρης ἔμεινε λίγες στιγμὲς ἀναποφάσιστος, κοιτώντας τὰ δυὸ παιδιὰ μαζί. Πλησίασε κατόπι στὸ θρανίο, καὶ κοίταξε μὲ συμπάθεια τὸ Νώτη. Χωρὶς νὰ πῆ τίποτα, ἁπλωσε τὸ χέρι του νὰ τὸν χαϊδέψη. Μὰ δὲν τόλμησε νὰ τὸ κάμη· μόλις ἄγγιξε τὸ μέτωπο του μὲ τὰ χοντρὰ του δάκτυλα κι' ἔφυγε.

— Σήμερα, παιδιά μου, μᾶς εἶπε ὁ δάσκαλος, σὰν ἐμείναμε μόνοι, κάναμε τὸ καλύτερο μάθημα ὅλου τοῦ χρόνου!

(E. de Amicis) Σ. ΜΑΥΡΙΑΝΟΣ

# Ο ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΣΤΗΝ ΙΘΑΚΗ

[Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ «Ψηλὰ Βουνά», τὸ Ἀναγνωστικὸν τοῦ Κράτους, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἡ «Διάπλασις» ἐδημοσίευσεν ἤδη ἀποσπάσματα, καὶ ἄλλα Ἀναγνωστικά, γραμμένα εἰς τὴν ζωντανὴν γλῶσσαν, ἐξεδόθησαν κι' ἐνεκρίθησαν διὰ τὰ Δημοτικὰ Σχολεῖα. Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι καὶ ἡ «Ὀδύσσεια», τὴν ὁποίαν μετέφρασε καὶ διασκεύασεν ὁ κ. Ἀρ. Π. Κουρτίδης. Τὸ ὄνομα τοῦ παιδαγωγοῦ-συγγραφέως εἶναι πασίγνωστον ἀπὸ τὰ πολυάριθμα καὶ ποικίλα δημοσιεύματά του. Καὶ εἰς τὸν κύκλον μας, ὅσοι ἔχουν παλαιοὺς τόμους «Διαπλάσεως», συχνότατα ἐντυφοῦν εἰς χαριτωμένα διηγήματα καὶ ἄρθρα μὲ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ κ. Κουρτίδη (Αἰμυλίου Εἰμαρμένου.) Ἑπομένως δὲν ἔχει ἀνάγκην συστάσεων τὸ βιβλίον τοιούτου συγγραφέως. Ἁπλῶς διὰ νὰ γνωρίσουν καὶ οἱ ἀναγνῶσταί μας, ὅσοι δὲν θὰ διαβάσουν αὐτὴν τὴν «Ὀδύσσειαν» εἰς τὸ Σχολεῖον, τὸ ὡραῖον διηγηματικὸν ὕφος, τὸ ὁποῖον ὁ κ. Κουρτίδης γνωρίζει νὰ κάμνη καὶ μὲ τὴν δημοτικήν, ἀναδημοσιεύομεν ἐδῶ ὀλίγας σελίδας. — Σ. τ. Δ.]

Εἶχε φανῆ στὴν ἀνατολὴ τὸ λαμπρὸ ἄστρο τῆς αὐγῆς, ὁ αὐγερινός, ὅτα τὸ πλοῖο ἔφτασε στὴν Ἰθάκη. Ἄραξ σ' ἕνα μικρὸ λιμανάκι, ποὺ ἦταν πιπέρα ἀπὸ τὴ χώρα. Ἐκεῖ κοντὰ στὸ ἀκρογιάλι ἦταν μιὰ ψηλὴ ἐλιὰ καὶ δίπλα της μιὰ μεγάλη σπηλιά.

Οἱ ναῦτες τράβηξαν τὸ πλοῖο τους στὴν ἀμμουδιά. Ὕστερα, σήκωσαν τὸν Ὀδυσσέα ἀπαλὰ μαζὶ μὲ τὸ χαλί καὶ τὰ σκεπάσματά του καὶ τὸν ἔβαλαν κάτω στὸν ἄμμο, κοντὰ στὸ στόμα τῆς σπηλιᾶς, χωρὶς νὰ ξυπνήση. Ἔπειτα ἔβγαλαν καὶ τὰ δῶρα καὶ τὰ ἔβαλαν κοντὰ στὴ ρίζα τῆς ἐλιᾶς, μακριὰ ἀπὸ τὸ δρόμο, γιὰ νὰ μὴν τὰ δῆ κανεὶς διαβάτης.

Ὕστερα ξαναμπῆκαν στὸ πλοῖο τους κι' ἔφυγαν γιὰ τὴν πατρίδα τους.

Ὁ ἥλιος ἦταν πολὺ ψηλὰ στὸν οὐρανό, ὅταν ξύπνησε ὁ Ὀδυσσέας. Ξαφνίστηκε ὅταν εἶδε πὼς βρισκόταν στὴ στεριά. Ἔτριψε τὰ μάτια του μὲ τὰ χέρια του καὶ κοίταζε δεξιὰ κι' ἀριστερά, γιὰ νὰ καταλάβη ποῦ βρίσκεται. Τοῦ κάκου ὅμως. Δὲ γνώρισε τὴν πατρίδα του, γιατὶ καὶ πολλὰ χρόνια ἔλειπε στὰ ξένα, κι' ἡ Ἀθηνᾶ εἶχε σκεπάσει μὲ καταχνιὰ ὅλο ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Ἀμέσως τοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ πὼς τὸν ἐγέλασαν οἱ Φαίακες καὶ τὸν ἔφεραν σ' ἄλλον τόπο. Πετάχτηκε ὀρθός, ἔβγαλε μεγάλο στεναγμὸ καὶ φώναξε μὲ δάκρυα:

«Ἀλλοίμονο σὲ μένα! Μὲ γέλασαν οἱ Φαίακες καὶ στὸν ὕπνο μου μὲ παράτησαν σὲ ξένον τόπο. Κι' ὅμως μοῦ εἶχαν ὑποσχεθῆ πὼς θὰ μὲ φέρουν στὴν Ἰθάκη!»

Αὐτὰ εἶπε κι' ἄρχισε νὰ μετρᾷ τὰ δῶρα του. Ἀφοῦ τὰ μέτρησε ἕνα-ἕνα καὶ τὰ βρῆκε ὅλα σωστά, τριγύριζε στὴν ἀκρογιαλιὰ στενάζοντας. Ἔξαφνα βλέπει ἐμπρός του ἕνα νέο βοσκὸ μὲ φορέματα πολὺ ὄμορφα. Ἔμοιαζε βασιλόπουλο.

Ὁ Ὀδυσσέας χάρηκε πολὺ ποὺ τὸν εἶδε, γιατὶ ἀπὸ αὐτὸν θὰ μάθαινε ποῦ βρισκόταν. Πῆγε κοντά του καὶ τοῦ εἶπε:

«Ὥρα καλή, καλό μου παλικάρι. Εἶμαι ξένος καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἔρχομαι σ' αὐτὸ τὸν τόπο. Πές μου τὴν ἀλήθεια, τί τόπος εἶναι αὐτὸς καὶ τί ἄνθρωποι κατοικοῦν ἐδῶ;»

Ὁ βοσκὸς ἀποκρίθηκε:

«Ξένε, βέβαια ἀπὸ πολὺ μακρυνὸ μέρος ἔρχεσαι, ἀφοῦ δὲν ξέρεις τὴν Ἰθάκη, ποὺ ἔγεινε ξακουστὴ σὲ ὅλον τὸν κόσμο ἀπὸ τὸ μεγάλο καὶ τρανὸ βασιλέα της, τὸν Ὀδυσσέα».

Χάρηκε ὁ Ὀδυσσέας, ἅμα ἄκουσε πὼς βρίσκεται στὴν πατρίδα του. Κρατήθηκε ὅμως καὶ δὲ φανερώθηκε στὸ νέο. Ἤθελε νὰ μάθη πρωτύτερα τί γίνεται στὸ σπίτι του κι' ὕστερα νὰ φανερωθῆ. Εἶπε λοιπὸν πὼς ἦταν Κρητικὸς κι' ἔφυγε ἀπὸ τὴν πατρίδα του, γιατὶ μάλωσε μὲ τοὺς πατριῶτες του κι' ἄλλα πολλά.

Ὁ βοσκὸς χαμογέλασε, τὸν ἐχαΐδεψε μὲ τὸ χέρι του καὶ στὴ στιγμὴ πῆρε τὴν ἀληθινή του μορφή, ἔγινε Ἀθηνᾶ.

Ὁ Ὀδυσσέας τὰ ἔχασε, ἅμα εἶδε τὴ θεὰ μὲ τὴν περικεφαλαία της, μὲ τὸ κοντάρι στὸ δεξί της χέρι καὶ τὴ μεγάλη ἀσπίδα στὸ ἀριστερό.

«Πόνηρέ» τοῦ λέει γελώντας ἡ Ἀθηνᾶ, «σὲ ποιὸν τὰ λὲς αὐτά; Ἀκόμη δὲ γνώρισες τὴν Ἀθηνᾶ, ποὺ πάντα σὲ προστατεύει; Καὶ τώρα πάλι ἦρθα ἐδῶ, νὰ σὲ βοηθήσω νὰ κρύψης τὰ πολύτιμα δῶρα καὶ νὰ σοῦ πῶ τί γίνεται στὸ σπίτι σου. Κοίταξε ὅμως νἄχης ὑπομονὴ καὶ νὰ μὴ φανερωθῆς σὲ κανένα, οὔτε σὲ ἄντρα οὔτε σὲ γυναῖκα, γιατὶ χάθηκες. Καὶ ὅ,τι κι' ἄν πάθης, νὰ τὸ ὑποφέρης χωρὶς νὰ βγάλης λέξη».

Ὁ Ὀδυσσέας τῆς εἶπε:

«Σ' εὐχαριστῶ, θεά. Ἐσὺ πάντα μὲ προστατεύες, ὅταν πολεμοῦσα στὴν Τροία. Ἐσὺ μοῦ ἔδωσες θάρρος, ὅταν ἔφτασα στὸ νησὶ τῶν Φαιάκων κι' ἐσὺ μ' ὡδήγησες στὴ χώρα τους. Ἀλήθεια λοιπόν, θεά, ἦρθα στὴν πατρίδα μου;»

—«Ναί, εἶσαι στὴν Ἰθάκη», ἀποκρίθηκε ἡ Ἀθηνᾶ. «Αὐτὸ εἶναι τὸ λιμανάκι μὲ τὴ μεγάλη ἐλιά. Νὰ κι' ἡ σπηλιά, ποὺ συνήθιζες νὰ κάνης τόσες θυσίες. Νὰ καὶ τὸ δασωμένο βουνό».

Ἡ θεὰ σκόρπισε μονομιᾶς τὴν ὁμίχλη καὶ φάνηκαν ὅλα τὰ μέρη· κι' ὁ Ὀδυσσέας τὰ γνώρισε.

Βουδὸς καὶ μὲ μάτια βουρκωμένα ἀπ' τὴ μεγάλη του χαρά, γονάτισε καὶ φίλησε τὸ ἀγαπημένο χῶμα τῆς πατρίδας του.

Ὕστερα ἡ θεὰ τοῦ ἔδειξε σὲ ποιὸ μέρος τῆς σπηλιᾶς νὰ κρύψη τὰ δῶρα καὶ τοῦ ἱστόρησε τὴν κατάσταση τοῦ σπιτιοῦ του.

«Εἶναι τρία ὁλόκληρα χρόνια τώρα» τοῦ λέει ἡ θεά, «ποὺ ἔχουν μαζευτῆ στὸ παλάτι σου οἱ πιὸ πλούσιοι νέοι τῆς Ἰθάκης καὶ τῶν ἄλλων νησιῶν. Προσπαθοῦν μὲ πλούσια δῶρα νὰ κάμουν τὴ γυναῖκα σου νὰ σὲ λησμονήση καὶ νὰ πάρη ἕναν ἀπ' αὐτοὺς ἄντρα. Μὰ ἡ φρόνιμη καὶ γνωστικὴ Πηνελόπη κλαίει μέρα νύχτα γιὰ σένα καὶ δὲ βλέπει τὴν ὥρα πότε νὰ γυρίσης.»

Ὁ Ὀδυσσέας πολὺ ταράχτηκε ὅταν ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ καὶ εἶπε:

«Μεγάλη θεά! Μὲ τί τρόπο νὰ σ' εὐχαριστήσω ὅπως σοῦ ἀξίζει; Ἂν δὲ μοῦ τὰ ἔλεγες ὅλα, ἕνα πρὸς ἕνα, ποιὸς ξέρει τί μποροῦσα νὰ πάθω μέσα στὸ σπίτι μου!

»Καὶ τώρα ὁδήγησέ με τί νὰ κάμω. Ἂν μὲ βοηθήσης ἐσύ, θεά, μπορῶ μονάχος μου καὶ μὲ τρακόσιους νὰ τὰ βάλω».

Ἡ Ἀθηνᾶ ἀποκρίθηκε:

«Ἔχε θάρρος, Ὀδυσσέα. Ἐγὼ πάντοτε θὰ εἶμαι κοντά σου καὶ θὰ σὲ βοηθῶ. Μὰ γιὰ νὰ πετύχης αὐτὸ ποὺ θέλεις, πρέπει νὰ γίνης ἀγνώριστος.

»Θὰ γίνης γέρος καὶ καμπούρης, μὲ λίγα κάτασπρα μαλλιά, μὲ πρόσωπο ζαρωμένο καὶ μὲ ροῦχα κουρελιασμένα καὶ βρόμικα. Ἔτσι κανεὶς δὲ θὰ σὲ γνωρίση.

»Καὶ πρῶτα πρῶτα, νὰ πᾶς στὸν πιστό σου τὸ χοιροβοσκό, τὸν Εὔμαιο, ποὺ ἀγαπᾶ πολὺ τὸ παιδί σου, τὸν Τηλέμαχο, τὴ γυναῖκα σου κι ὅλο σου τὸ σπιτικό. Θὰ τὸν βρῆς νὰ βόσκη τοὺς χοίρους σου κοντὰ στὴν πηγὴ τὴν Ἀρέθουσα. Ἀπ' αὐτὸν θὰ μάθης ὅλα ὅσα γίνονται στὸ σπίτι σου.

»Ἐγὼ στὸ μεταξὺ θὰ πάω στὴ Σπάρτη ν' ἀνταμώσω τὸ παιδί σου, νὰ τὸ φέρω πίσω ἐδῶ. Ταξίδεψε ὡς ἐκεῖ γιὰ νὰ ρωτήση τὸν Μενέλαο γιὰ σένα, ἂν βρίσκεσαι ἀκόμη στὴ ζωή».

Αὐτὰ εἶπε ἡ θεὰ καὶ ἄγγιξε τὸν Ὀδυσσέα μὲ τὸ χρυσὸ ραβδί της. Ἀμέσως ζάρωσε τ' ὡραῖο του κορμί· ἔπεσαν τὰ μαλλιά του κι ἔγινε ἕνας γέρος καμπούρης, ντυμένος μὲ παλιόρουχα. Στὰ χέρια του κρατοῦσε ἕνα χοντρὸ ραβδί ζητιάνου καὶ στὸν ὦμο του βρέθηκε κρεμασμένο ἕνα παλιὸ ταγάρι μὲ πολλὰ μπαλώματα. Αὐτὰ εἶπε κι' ἔκαμε ἡ Ἀθηνᾶ, κι' ἔφυγε γιὰ τὴ Σπάρτη νὰ φέρη τὸν Τηλέμαχο.

*(Ἀπόσπασμα)* ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

# Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

## ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'. (Συνέχεια)

—Ἴσως! ψιθύρισε ὁ πλοίαρχος Νέμος.

—Εἶναι ἀπὸ τὰ λάθη ἐκεῖνα, ἐξακολουθήτε ὁ Κύρος Σμίθ, ποὺ ἄλλοι τὰ θαυμάζουν, ἄλλοι τὰ λατηγοροῦν καὶ μόνον ὁ Θεὸς θὰ μποροῦσε νὰ τὰ κρίνη. Ὅποιος πλανᾶται σὲ μιὰ πρόθεση ποὺ τὴν πιστεύει ἀγαθή, καταδιώκεται δέβαια ἀλλὰ δὲν παύει νὰ ἔχη τὴν ἐκτίμηση τῶν ἀνθρώπων. Ἡ δική σας πλάνη εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ δὲν ἀποκλείουν τὸ θαυμασμὸ καὶ τόνομά σας δὲν ἔχει νὰ φοβηθῆ τὴν κρίση τῆς Ἱστορίας. Γιατὶ ἡ Ἱστορία συμπαθεῖ τὶς ἡρωϊκὲς τρέλλες, ἂν καὶ καταδικάζει τἀποτελέσματα ποὺ ἔχουν.

Τὸ στῆθος τοῦ πλοιάρχου Νέμου ἐφούσκωσε καὶ τὸ χέρι του σηκώθηκε κατὰ τὸν οὐρανό.

—Εἶχα ἄδικο; εἶχα δίκιο;... ψιθύρισε. Ὁ Κύρος Σμίθ ἐπρόσθεσε:

—Ὅλες οἱ μεγάλες πράξεις ξαναγυρίζουν στὸ Θεό, γιατὶ ἀπ' αὐτὸν προέρχονται! Πλοίαρχε Νέμε, οἱ τίμιοι ἄνθρωποι ποὺ εἶναι τώρα ἐδῶ, αὐτοὶ ποὺ τοὺς βοηθήσατε καὶ τοὺς εὐεργετήσατε, δὲν θὰ σᾶς λησμονήσουν ποτέ. Θὰ σᾶς κλαῖνε ὅλη τους τὴ ζωή!

Ὁ Χάρμπερτ εἶχε πλησιάσει τὸν πλοίαρχο. Γονάτισε κοντά του, πῆρε τὸ χέρι του καὶ τοῦ τὸ φίλησε.

Ἕνα δάκρυ κύλησε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ ἑτοιμοθάνατου.

—Παιδί μου, εἶπε, νὰ ἔχης τὴν εὐχή τοῦ Θεοῦ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

*Οἱ τελευταῖες ὧρες τοῦ πλοιάρχου Νέμου.—Οἱ θελήσεις ἑνὸς ἑτοιμοθάνατου.—Βασιλικὸ δῶρο γιὰ τοὺς τελευταίους του φίλους.—Τὸ φέρετρο τοῦ πλοιάρχου Νέμου.—Συμβουλὲς στοὺς ἀποίκους.—Ἡ ὑπέρτατη στιγμή.—Τάφος ἡ θάλασσα.*

Εἶχε ξημερώσει. Μὰ καμμιὰ φωτεινὴ ἀκτίνα δὲν εἰσχωροῦσε στὴ βαθειὰ ἐκείνη κρύπτη. Ἡ θάλασσα, ἀναιδασμένη τὴν ὥρα ἐκείνη, ἔφραζε τὸ ἄνοιγμα της. Τὸ τεχνιτὸ ὅμως φῶς ποὺ σὲ μακριὲς δέσμες ἔβγαινε ἀπὸ τὰ πλευρὰ τοῦ Ναυτίλου, δὲν εἶχε ἀδυνατήση κι' ἡ ἐπιφάνεια τῆς λίμνης, μέσα στὴ σπηλιά, φεγγοβολοῦσε πάντα ὁλόγυρα στὸ ὑποβρύχιο.

Ὁ πλοίαρχος Νέμος εἶχε ξαναπέσει στὸ διβάνι. Ἦταν φοβερὰ ἐξαντλημένος ἀπὸ τὸν κόπο ποὺ ἔκαμε γιὰ νὰ πῆ τόσα. Οἱ ἄποικοι ἐπρότειναν νὰ τὸν μεταφέρουν στὸ Γρανίτινο Παλάτι, γιὰ νὰ τὸν περιποιηθοῦν· ἐκεῖνος ὅμως ἐδήλωσε πὼς δὲν ἐννοοῦσε νἀφίση τὸ Ναυτίλο. Ἐκεῖ, μέσα στὰ θαυμάσια ποὺ δὲν θὰ τὰ πλήρωναν ἑκατομμύρια, θὰ περίμενε τὸ θάνατο, ποὺ δὲν θἀργοῦσε νὰ ἔλθη.



Ἡ μεγάλη ἐξάντληση τὸν εἶχε ἀφίσει σχεδὸν ἀναίσθητο κάμποση ὥρα καὶ τότε ὁ Κύρος Σμίθ κι' ὁ Γεδεὼν Σπίλετ μπόρεσαν νὰ ἐξετάσουν προσεκτικὰ τὴν κατάστασή του. Ἦταν φανερὸ πὼς ὁ πλοίαρχος ἔσβυνε λίγο-λίγο. Ἡ δύναμη ἔφευγε ἀπ' αὐτὸ τὸ σῶμα πού, τόσο εὔρωστο ἄλλοτε, δὲν ἦταν τώρα παρὰ τὸ εὔθραυστο περικάλυμμα μιᾶς ψυχῆς ἑτοιμης νὰ πετάξη. Ὅλ' ἡ ζωὴ εἶχε συγκεντρωθῆ στὴν καρδιὰ καὶ στὸ κεφάλι.

Ὁ μηχανικὸς κι' ὁ ρεπόρτερ μίλησαν γιὰ τὸν ἄρρωστο σιγά. Μποροῦσαν νὰ τοῦ κάμουν τίποτα; Ἦταν τρόπος, ἂν ὄχι νὰ τὸν σώσουν, νὰ παρατείνουν τοὐλάχιστο τὴ ζωή του λίγες ἡμέρες; Ὁ ἴδιος εἶχε πῆ πὼς δὲν ὑπῆρχε θεραπεία καὶ περίμενε ἥσυχα τὸ θάνατο, ποὺ δὲν τὸν φοβοῦνταν.

—Δὲν γίνεται τίποτα! εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλετ.

—Μ' ἀπὸ τί πεθαίνει; ρώτησε ὁ Πέγκροφ.

—Σβύνει, ἀποκρίθηκε ὁ ρεπόρτερ.

—Ἂν τὸν βγάζαμε ὅμως στὸν καθαρὸ ἀέρα, στὸν ἥλιο, θὰ μποροῦσε νὰ ζωογονηθῆ;

—Ὄχι, Πέγκροφ, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός. Τώρα πιὰ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τὸν σώση. Ἔπειτα, ὁ πλοίαρχος μὲ κανένα τρόπο δὲν θὰ πείθουνταν νἀφίση τὸ πλοῖο. Στὸ Ναυτίλο ἔζησε τριάντα χρόνια καὶ στὸ Ναυτίλο θέλει νὰ πεθάνη.

Ὁ πλοίαρχος Νέμος θἄκουσε βέβαια τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Κύρου Σμίθ, γιατὶ ἀνασηκώθηκε λιγάκι καὶ μὲ φωνὴ πιὸ ἀδύνατη, ποὺ ἀκούγουνταν ὅμως ἀκόμη, εἶπε:

—Ἔχετε δίκιο, κύριε. Πρέπει καὶ θέλω νὰ πεθάνω ἐδῶ. Γι' αὐτὸ ἔχω νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ χάρη.

Ὁ Κύρος Σμίθ κι' οἱ σύντροφοί του πλησίασαν πάλι στὸ διβάνι καὶ τοποθέτησαν τὰ μαξιλάρια σὲ τρόπο, ὥστε ὁ ἄρρωστος νὰ μπορέση ν' ἀκκουμπήση ἀναπαυτικώτερα.

Μπόρεσαν τότε νὰ ἰδοῦν τὸ βλέμμα τοῦ νὰ σταματᾷ ὅλα ἐκεῖνα τὰ θαυμάσια καλλιτεχνήματα τοῦ σαλονιοῦ, ποὺ φωτίζουνταν ἀπὸ τὰ κρυμμένα ἠλεκτρικὰ ἑνὸς ταβανιοῦ, καταστόλιστου ἀπὸ ἀραβουργήματα. Ἐκοίταξε τὸ ἕνα κατόπι τοῦ ἄλλου τὶς ἐλαιογραφίες ποὺ ἦταν κρεμασμένες στὰ ἐξαίσια χαλιὰ τῶν τοίχων, ἀριστουργήματα ὅλες Ἰταλῶν, Φλαμανδῶν, Ἰσπανῶν, καὶ γάλλων ζωγράφων· τὰ μαρμαρένια καὶ χάλκινα ἀγάλματα ποὺ ἦταν στημένα στὰ κεμψὰ τους ὑπόβαθρα· τὸ θαυμάσιο ὄργανο ποὺ ἄκουμποῦσε στὸν τοῖχο τοῦ βάθους· ἔπειτα τὶς βιτρίνες, τὶς τοποθετημένες ὁλόγυρα σὲ μιὰ δεξαμενή, ἐκεῖ στὴ μέση, ὅπου ἔβλεπες τὰ θαυμαστότερα προϊόντα τῶν θαλασσῶν, - θαλασσινὰ φυτά, ζωόφυτα, μαργαριτάρια ἀνεκτίμητα· καὶ τέλος, τὰ μάτια του σταμάτησαν στὴν ἐπιγραφὴ ποὺ ἦταν χαραγμένη στὴν προμετωπίδα αὐτοῦ τοῦ μουσείου καὶ ποὺ ἀποτελοῦσε τὸ ἔμβλημα τοῦ Ναυτίλου:

Mobilis in mobili.

Θἄλεγες πὼς ἤθελε νὰ χαϊδέψη μὲ τὸ βλέμμα, γιὰ τελευταία φορά, ταριστουργήματα ἐκεῖνα τῆς φύσης καὶ τῆς τέχνης, ποὺ ἦταν ἡ μόνη του χαρά, ἡ μόνη του παρηγορία, ὅσον καιρὸ εἶχε ζήση μόνος στὰ βάθη τῶν θαλασσῶν.

Ὁ Κύρος Σμίθ σεβάσθηκε τὴ σιωπὴ τοῦ ἑτοιμοθάνατου καὶ περίμενε νὰ ξαναμιλήση πρῶτος αὐτός.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά, ποὺ θὰ ἔκαμε βέβαια νὰ περάση μπροστά του ὅλη του ἡ ζωή, ὁ πλοίαρχος Νέμος γύρισε στοὺς ἀποίκους καὶ εἶπε:

—Νομίζετε, κύριοι, πὼς μοῦ χροστᾶτε κάποια εὐγνωμοσύνη;

—Πλοίαρχε, καὶ τὴ ζωή μας θὰ δίναμε, γιὰ νὰ παραταθῆ ἡ δική σας!

—Καλά, ὑπέλαβε ὁ πλοίαρχος Νέμος, καλά... Ὑποσχεθῆτε μου νὰ ἐκτελέσετε τὶς τελευταῖες μου θελήσεις καὶ θἆμαι πληρωμένος γιὰ ὅ,τι ἔκαμα γιὰ σᾶς.

—Σᾶς τὸρκιζόμαστε! ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμίθ.

Μὲ τὴν ὑπόσχεση αὐτὴ δένουνταν κι' αὐτὸς κι' οἱ σύντροφοί του.

—Κύριοι, εἶπε τότε ὁ πλοίαρχος, αὔριο θὰ πεθάνω.

Ἐμπόδισε μ' ἕνα νεῦμα τὸν Χάρμπερτ ποὺ ἔκαμε νὰ διαμαρτυρηθῆ, κι' ἐξακολούθησε:

«Ἐκεῖνο-ἐκεῖ τὸ κιβώτιο ἔχει μέσα ...»
(Σελ. 101, στ. γ').

—Αὔριο θὰ πεθάνω κι' ἐπιθυμῶ νὰ μὴ λάβω ἄλλον τάφο ἔξω ἀπὸ τὸ Ναυτίλο. Αὐτὸς ἂς γίνη φέρετρό μου! Ὅλοι οἱ φίλοι μου ἀναπαύονται στὰ βάθη τῆς θάλασσας· ἐκεῖ θέλω ν' ἀναπαυθῶ κι' ἐγώ.

Βαθειὰ σιωπὴ ὑποδέχθηκε τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ πλοιάρχου Νέμου.

—Ἀκοῦστε με, κύριοι, καλά! ξανάρχισε. Ὁ Ναυτίλος εἶναι κλεισμένος ἀ αὐτὴ τὴ σπηλιά, ποὺ ἡ εἴσοδό της ἔχει φραχθῆ, ὥστε νὰ μὴ μπορῆ νὰ περάση παρὰ μιὰ μικρὴ βάρκα. Μ' ἂν δὲν μπορῆ νὰ βγῆ ἀπ' τὴ φυλακή του, μπορεῖ νὰ βυθισθῆ στὸ νερὸ καὶ νὰ κρατήση στὴν ἄβυσσο τὸ λείψανό μου γιὰ πάντα.

Οἱ ἄποικοι, συγκινημένοι, ἄκουγαν μὲ θρησκευτικὴ προσοχὴ τὰ λόγια τοῦ ἑτοιμοθάνατου.

—Αὔριο, κύριε Σμίθ, μετὰ τὸ θάνατό μου, σεῖς κι' οἱ σύντροφοί σας θὰ φύγετε ἀπ' τὸ Ναυτίλο, γιατὶ ὅλοι οἱ θησαυροὶ ποὺ κλείνει μέσα του, πρέπει νὰ ἐξαφανισθοῦν μαζί μου. Ἕνα μόνο ἀναμνηστικὸ δῶρο θὰ λάβετε ἀπὸ τὸν πρίγκηπα Δακκάρ, ποὺ γνωρίζετε τώρα τὴν ἱστορία του. Ἐκεῖνο - ἐκεῖ τὸ κιβώτιο... ἔχει μέσα διαμάντια ποὺ ἀξίζουν πολλὰ ἑκατομμύρια... Εἶναι, τὰ περισσότερα, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ, σύζυγος καὶ πατέρας, ἐπίστευα ἀκόμα στὴν εὐτυχία... Θὰ βρῆτε μιὰ συλλογὴ μαργαριταριῶν, ποὺ τὰ μαζέψαμε οἱ φίλοι μου κι' ἐγὼ στὰ διάφορα ταξείδια μας. Μὲ τὰ πλούτη αὐτὰ θὰ μπορέσετε, μιὰ μέρα, νὰ κάμετε πολλὰ καλὰ πράγματα... Σὲ χέρια σὰν τὰ δικά σας καὶ τῶν συντρόφων σας, κύριε Σμίθ, ὁ πλοῦτος δὲν εἶναι ἐπικίνδυνος. Θὰ παρακολουθῶ ἀπὸ κεῖ-πάνω τὰ ἔργα σας κι' εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ τὰ ἐπιδοκιμάζω.

Κι' ἀφοῦ ξεκουράστηκε πάλι λίγες στιγμές, ὁ πλοίαρχος Νέμος ἐξακολούθησε:

—Αὔριο θὰ πάρετε αὐτὸ τὸ κιβώτιο, θὰ βγῆτε ἀπ' αὐτὸ τὸ σαλόνι καὶ θὰ κλείσετε τὴν πόρτα καλά. Ἔπειτα θ' ἀνεβῆτε στὸ κατάστρωμα τοῦ Ναυτίλου θὰ ρίξετε τὴν κουκούλα τῆς σκαλίτσας καὶ θὰ τὴν στερεώσετε καλὰ μὲ τὶς βίδες της.

—Θὰ τὸ κάμουμε, πλοίαρχε, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμίθ.

—Πολὺ καλά. Θὰ μπῆτε ὕστερα στὴ βαρκούλα, ποὺ σᾶς ἔφερε. Ἀλλὰ πρὶν ἀφίσετε τὸ Ναυτίλο, θὰ πᾶτε στὴν πλώρη καὶ θἀνοίξετε τὰ δυὸ μεγάλα ρομπινέττα, ποὺ θὰ ἰδῆτε κεῖ, ἀπάνω στὴν ἰσαλογραμμή. Τὸ νερὸ θὰ μπῆ τότε στὶς δεξαμενὲς κι' ὁ Ναυτίλος θὰ βυθισθῆ λίγο λίγο, ὡς ποὺ θὰ φθάση στὸν πάτο. Ἐκεῖ θὰ σταθῆ γιὰ πάντα.

Καὶ ἀ ἕνα νεῦμα τοῦ Κύρου Σμίθ, ὁ πλοίαρχος ἐπρόσθεσε:

— Μὴ φοβηθῆτε τίποτα! Θὰ θἀψετε ἔτσι ἕνα νεκρό!

[Ἕπεται συνέχεια]

# ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

## ΣΑΝ ΑΥΤΟΙ ΦΥΓΑΝΕ

Κανένα σημάδι δὲ δείχνει, πὼς κεῖ μέσα ζοῦνε.
Ὅλα κλειστά, ὅλα μπαρωμένα, μαρτυρᾶνε τὴν ἐρημιὰ καὶ τὴν ἐγκατάλειψη, ποὺ πλάκωσε σ'αὐτὸ τὸ ρημάδι, σὰν αὐτοὶ φύγανε. Ἡ τόσο φιλόξενη πόρτα δὲν ἀνοίγει πιά, γιὰ νὰ μᾶς δεχτῆ.
Τὰ γέλια πάψανε γάντιηχᾶνε, ποὺ ἄλλοτε γεμίζανε τὴν αὐλή.
Ἡ ἀκακία, ποὺ κάτω της τόσες φορὲς παίξαμε, κιτρινισμένη τώρα, ρίχνει τὰ κλωνάρια της κάτω, σὰ νὰ νοιώθῃ κι' αὐτή, πὼς τὴν ἀπαρνήθηκαν ὅλοι.
Οἱ ξεβαμένοι τοῖχοι κι' οἱ πεσμένοι σοβάδες δείχνουν πὼς ὁ χρόνος περνᾶ, χαράζωντας ἄσβυστη γραμμὴ πίσω του . . . . . .
Νυχτώνει. Κι' ἐγὼ χωμένος στοὺς ὤμους μου, ρίχνω γρήγορες ματιὲς σὰ παράθυρα, προσμένοντας νὰ ἰδῶ πίσω ἀπ' αὐτὰ τὸ θαμπὸ φῶς τῆς λάμπας.
Μὰ τίποτα !
Ὅλα κλειστά, ὅλα μπαρωμένα, μαρτυρᾶνε τὴν ἐρημιὰ καὶ τὴν ἐγκατάλειψη, ποὺ πλάκωσε σ'αὐτὸ τὸ ρημάδι, σὰν αὐτοὶ φύγανε.

*Γελοιογράφος*

## ΣΟΝΝΕΤΟ

Νάρθῃ δῶ στὸ καθάριο ποτάμι [νὰ λουστῶ,
τὸ κρουσταλλένιο νάμα γλυκὰ νὰ [μὲ δροσίσῃ
κι' ἀπὸ τὸ μέτωπό μου—φωτιὰ— [τὸν πυρετὸ
σὰ δροσερὴ ἀγγέλου πνοὴ νὰ μοῦ [τὸν σβύσῃ
Καὶ σὰν πουλάκι ὡς ἔρθῃ τἀγέρι [ἴσαμε δῶ,
θὰ λυώσῃ τὸ σαράκι, καὶ τότε θὰ [μοῦ λύσῃ
ὁ πόνος τὴν ψυχή μου καὶ δῶ θὰ [ξαπλωθῶ
στὸ μυρισμένο σου ἥσκιο, καλό [μου κυπαρίσσι !
Κι' ἀπ' τὴν ψηλὴ κορφή σου, ποὺ [φτάνει λὲς κι' ἀγγίζει
στὸ γαλανό του νάμα ψηλὰ τὸν [οὐρανό,
τὸ στόμα τῶν πουλιῶν σου ζωὴ [θὰ μοῦ χαρίζῃ
μ' ἕνα τραγοῦδι οὐράνιο, τραγοῦδι [ἐνθουσιαστό.
Κι' ἡ θλιβερὴ ψυχή μου τὴ θλίψη [θὰ ξεχάσῃ
κι' ὅλο ψηλὰ πετῶντας, στὰ οὐρά- [νια θὰ νὰ φτάσῃ!

(1918) *Μεσοπολεμικὴ Ἀκτή*

## ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Ἔπαψε ἡ βροχή. Ἀπ' τὰ μαῦρα σύγνεφα ξεπροβάλλει γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ καλὸς ἥλιος.
Ἕνα πουλάκι πέταξε στ' ἀπέναντι κλαρί, κατόπι κι' ἄλλο. Ἀρχίζουν τὰ δυό τους τὶς γλυκὲς τοὺς κουβεντούλες.
«Τσίου, τσίου, βγῆκε ἐπὶ τέλους ὁ ἥλιος, γιὰ νὰ βγοῦμε καὶ μεῖς ἀπ' τὴ φυλακή μας. Τί βαρὺς χειμώνας!» λέει τὸ ἕνα.
«Τσίου, τσίου,» ἀπαντᾷ τὸ ἄλλο. «Νιά, ἀλήθεια, βαρὺς χειμώνας.»
Καὶ γιὰ ἐπικύρωση στὰ λόγια τους, κρύφθηκε πάλι ὁ ἥλιος κι' ἄρχισε νὰ πέφτῃ βροχή.
Τὰ πουλάκια φεύγουν τρομαγμένα γιὰ τὶς φωλιές τους, χωρὶς νὰ προφθάσουν ν' ἀποχαιρετισθοῦν.

*Ναυτόπαις*

## ΑΠΟΣΠΕΡΝΟ

Ἀπόσπερνο στὸν οὐρανὸ
Ἡ πούλια τρεμοσβύνει
Καὶ τὸ φεγγάρι σιγανὸ
Γλυκὰ τὸ φῶς του χύνει.

Ἀπόσπερνο στὴν πλάση
Εἶν' ἄκρα ἡσυχία
Καὶ μένα μ' ἔχει πιάσει
Γλυκειὰ μελαγχολία.

*Ἐθνικὸς Πόδος*

## ΤΟ ΚΑΝΑΡΙΝΙ ΜΟΥ

Τί μοῦ ἦλθε νἀγοράσω αὐτὸ τὸ πουλί ;
Μὲ βεβαίωσαν πὼς τὸ πολὺ σὲ μιὰ ἑβδομάδα θὰ κελαϊδήσῃ. Μ' αὐτὸ ἐπιμένει νὰ κάθεται βουβὸ καὶ νὰ κάνῃ ὅ,τι τοῦ κατέβει. Κρεμῶ μὲ σπάγγο ἕνα γαλετάκι· τρώγει...τὸ σπάγγο, δίνει μιὰ στὸ γαλετάκι καὶ τὸ πετᾷ ἔξω. Τοῦ ρίχνω ἕνα μαρουλόφυλλο· τὸ βλέπει κι' ἀρχίζει μὲ τὴ μυτίτσα του νὰ τὸ τσιμπᾷ, ὄχι γιὰ νὰ τὸ φάγῃ, ὡς που στὸ τέλος τὸ καταξεσχίζει. Ὅταν ἀνάβουν τὴ σόμπα, νομίζει πὼς ἤλθε ἡ ἀνοιξὴ καὶ.... μαδάει τὰ φτερά του. Ἡ λάμπα τὸ τρομάζει. Μόλις βραδυάσει, κοιμᾶται· ἔξαφνα πλησιάζω τὴ λάμπα· ἀνοίγει τὰ ματάκια του· τί; ἐξημέρωσε ; ... γρήγορα-γρήγορα ἀρχίζει νὰ χροπηδᾷ σὰν τρελλὸ καὶ νὰ μαδᾷ τὰ φτερά του.
Σᾶς βεβαιῶ πὼς τὸ βαρέθηκα. Τὸ βγάζω στὸ παράθυρο· μὰ αὐτὸ δὲν ξέρει νὰ χαρῇ παρὰ τὴν ἐλευθερία τοῦ κλωβιοῦ. Ὁ καθένας μπορεῖ νὰ τὸ πιάσῃ μὲ τὸ χέρι. Μόνο νὰ προσέξουν νὰ μὴ μοῦ τὸ ξαναφέρουν γιατὶ ὄχι μόνο δὲν θὰ δώσω καμμιὰ ἀμοιβή, ἀλλὰ θὰ ὁρκισθῶ πὼς οὔτε κἂν τὸ γνωρίζω.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ). *Βερβένια*

## Ο ΓΑΤΟΣ ΤΗΣ ΓΡΗΑΣ

Εἶδα μιὰν ἡμέρα, κάτω ἀπὸ μιὰ μεγάλη πόρτα, μιὰ γυναῖκα τοῦ λαοῦ, τριγυρισμένη ἀπὸ ἕνα κύκλο περιέργων. Ἦταν καθισμένη στὸ χῶμα, κοντὰ στὸν τοῖχο· εἶχε στὰ γόνατά της τὸ πτῶμα ἑνὸς γάτου κι' ἔκλαγε. Μοῦ διηγήθηκαν τί συνέβη : Τὸ ζῷο εἶχε πέσει ἀπὸ τὸ τρίτο πάτωμα, χωρὶς νὰ πάθῃ, φαίνεται, ἀπὸ τὸ πέσιμο τίποτα παρὰ μιὰ ζάλη. Ἕνα παλιόπαιδο ὅμως ἐπωφελήθηκε γιὰ νὰ πιάσῃ τὸ γάτο καὶ νὰ τὸν δίξῃ κάτω ἀπὸ τὶς ῥόδες ἑνὸς ἁμαξιοῦ ποὺ περνοῦσε 'κεῖνη τὴ στιγμή. Ἡ καλὴ γυναῖκα ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίγῃ. Γύρω της, ἄλλοι γελοῦσαν, ἄλλοι προσπαθοῦσαν νὰ τὴν παρηγορήσουν. Τέλος, σηκώνοντας στοὺς παρισταμένους τὸ ῥυτιδωμένο πρόσωπό της, γεμάτο δάκρυα :
«Τὸ ξέρω καλὰ πὼς δὲν ἦταν παρὰ ἕνας γάτος, εἶπε· ἀλλὰ ἡ ἐγγονή μου τὸν εἶχε ἀναθρέψει κι' αὐτὴ τώρα εἶναι πεθαμένη· μὲ ποιὸν λοιπὸν θὰ μπορῶ τώρα νὰ μιλῶ γι' αὐτή ;».

(Παράφρασις.) *Γίνος Βούγας*

## ΜΥΘΟΣ

Καρβουνιάρης κάλεσε
σπίτι του νὰ μένῃ
κάποιον ποὺ, ἐπάγγελμα
ρούχα νὰ λευκαίνῃ.
Καὶ αὐτὸς τοῦ ἀπάντησε :
«Φίλε, δὲν γνωρίζεις
Ποὺ ὅ,τι θὰ λευκαίνω 'γώ,
Σὺ θὰ τὸ μαυρίζῃς ;»

(Κατὰ τὸν Αἴσωπο)

*Μεγάλη Ἑλλὰς*

## ΚΡΥΣΤΑΛΛΑ

Προσπαθοῦμε νὰ παρουσιάσουμε γιὰ στολίσματα τὰ ἐλαττώματα ποὺ δὲ θέλουμε νὰ διορθώσουμε.

***

Πάντοτε ἀγαπᾶμε ἐκείνους ποὺ μᾶς θαυμάζουνε, μὰ δὲν ἀγαπᾶμε πάντα ἐκείνους ποὺ θαυμάζουμε.

***

Ποτὲ κανένας δὲν εἶναι τόσο εὐτυχὴς ἢ τόσο δυστυχὴς ὅσο θαρρεῖ.

***

Ἡ κενοδοξία περισσότερο παρὰ τὸ λογικὸ σπρώχνει τὸν ἄνθρωπο σὲ πράξεις ἀντίθετες ἀπ' τὶς ὀρέξεις του.

***

Ἡ ἀξία τῶν ἀνθρώπων ἔχει τὴν ἐποχή της καθὼς καὶ οἱ καρποί.

***

Πολλὲς φορὲς ἡ ἐξυπνάδα χρησιμεύει γιὰ τὴν τολμηρὴ ἐκτέλεση ἀνοησιῶν.

(Δοὺξ Δελαροσφουκώ)

*Σεπτεμβρινὸς Λόρδος*

## ΕΝ ΑΓΝΟΙΑ ΤΟΥ

Κάποιος ἐπαρχιώτης πατέρας ἐστειλε 'ς τὸν σπουδάζοντα υἱόν του τὸ ἑξῆς γράμμα :
«Ἀγαπητέ μου υἱέ!
Σοῦ γράφω διὰ νὰ σοῦ πῶ, ὅτι εἶμαι πολὺ θυμωμένος μαζύ σου. Ἂν μποροῦσα νὰ σὲ δείρω ταχυδρομικῶς, νὰ εἶσαι βέβαιος πὼς θὰ τὸ ἔκανα καὶ πολλὲς φορὲς μάλιστα· ὅσον ἀφορᾷ τὴν μητέρα σου, αὐτὴ ἐξακολουθεῖ νὰ σὲ παραχαϊδεύῃ, ὅπως πάντα. Καὶ ἀπόδειξις ὅτι σοῦ στέλλει ἕνα ἑκατοστάριο δσωκλείστως, ἐν ἀγνοίᾳ μου.—Ὁ πατέρας σου.»

*Τεύθρας*

## Ο ΤΕΜΠΕΛΗΣ

Μιὰ φορά, ἕνα παιδὶ ἐπῆγε κοπέλα 'ς ἕνα νοικοκύρη τοῦ χωριοῦ του, ἀφοῦ ἔκαμαν συμφωνία νὰ τὸ βαστήξῃ ἕνα μῆνα, ἀπὸ τὰς 23 Μαρτίου ὡς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, δηλ. ὡς τὰς 23 Ἀπριλίου. Τὸ παιδὶ λοιπόν, ἀπὸ τὴν μεγάλη τεμπελιά του, ὅταν ἔπεσε τὸ πρῶτο βράδυ νὰ κοιμηθῆ, εἶπε στὴν προσευχή του : «Θέ μου, τοῦ ἁγίου Γεωργίου νὰ φέξῃ!»

*Ἀκτινοβολῶν Ἥλιος*

## ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Γιατί, Κωστάκη, τὸ φεγγάρι εἶναι ἔτσι χλωμό ;
—Γιατὶ δὲν κοιμᾶται ὅλη νύχτα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σημ. τῆς Ἑνώσεως

***

Τὴν ἡμέρα τῆς Πρωτοχρονιᾶς, ὁ μικρὸς Κώστας ἐρωτήθη σὲ ποιὸν κοντὰ θέλει νὰ κάθῃ. Κι' ἐκεῖνος ἀπήντησε :
—Κοντὰ στὴν τούρτα, μαμμά !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰδεώδ. τῶν Ἑλλήνων

***

Ὁ *Διδάσκαλος* :—Πές μου τοὺς λόγους, διὰ τῶν ὁποίων ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ γῆ εἶναι στρογγύλη.
Ὁ *Τοτός* :—Πρῶτον, ἐπειδὴ τὸ λέτε σεῖς· δεύτερον, ἐπειδὴ τὸ λέει τὸ βιβλίο· τρίτον, ἐπειδὴ μοῦ τὸ εἶπε κι' ὁ θεῖος μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐλευθεροτοῦ

## ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ὁ συνοδεύων τὴν λύσιν μὲ 10 λεπτὰ, θὰ λάβῃ ἀπλῶς μέρος εἰς τὴν Κλήρωσιν. Ἐὰν θέλῃ νὰ δημοσιευθῇ καὶ τὸ ὀνομά του εἰς τοὺς Λύτας, πρέπει νὰ ἀποκλείσῃ λεπτὰ 25 εἰς γραμματόσημον.)

α'.) **Παίγνιον**

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐνδόξου Νίκης

| | | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|
| | | | Ι | | | |
| | Ω | ΝΑ | ΗΛ | ΜΑ | Ω | |
| Ι | ΝΑΣ | ΣΑ | Ω | ΣΗ | ΝΑΣ | Ι |
| | Ε | ΣΗΣ | ΑΣ | ΟΥΜ | Η | |

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τὰ ὀνόματα ἓξ Προφητῶν.

β'.) **Στοιχειόγριφος**

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀράτου

Ἐπίρρημά τι χρονικόν,
Ὡς ἔχω ἂν μάφισης
Καὶ στολισμὸς τῆς κεφαλῆς,
Ἂν μάποκεφαλίσης.

γ'.) **Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς**

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Πειραϊκὸ Διαβολάκι

**Charade**

Entier, je suis une saison ;
Ami lecteur, si de mon nom
Une seule lettre est ôtée,
Je ne suis qu' une journée.

**Λύσεις τοῦ 9ου φύλλου**

α'.) Πλανήτης, σελήνη, γ') SOT
κομήτης, διάττων.—β') ON
Ἐντολὰ; τήρει. T

*Τυπώνονται ὁλόενα :*

**ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ**

*Διηγήματα Γρ. Ξενοπούλου*



## ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἤδη ἡ συνδρομή, νὰ σπεύσουν νὰ τὴν ἀνανεώσουν. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις καμμία καθυστέρησις δὲν ἐπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τὸ ἔργον μας.
Οἱ ἐν *Αἰγύπτῳ* καὶ *Κύπρῳ* Συνδρομηταὶ εἰμποροῦν νὰ στέλλουν τὸ ἀντίτιμον μέσον Τραπέζης Ἀθηνῶν ἢ Τραπέζης τῆς Ἀναπολῆς διὰ διατακτικῆς τῶν ἐκεῖ ἱπποκαταστημάτων των.

## ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

### Α. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ

*(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ.95)*

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [8Ε] εἰς ἕκαστον :] *Δάφνη*, Βικτωρία Γαϊτάνου, *Φαίδων*, *Ἀνθισμένο Μονοπάτι*, *Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου*, *Ἑλληνικὸς Οὐρανός*, *Σεπεσμένος Λόρδος*, *Ἀστὴρ τῆς Ἑλλάδος*, *Ἐθνικὸν Ἰδεώδες*, *Παλληκάρι τῆς Φακῆς*, *Ἐθνικὴ Ἀναγέννησις*, *Ἀθάνατο Ναυτικό*, *Γ. Ζ. Κτενᾶς*, *Ἀθάνατη Δόξα*, *Νικητήρας Δαφνη*, *Ἑλληνικὴ Καρδιά*, *Τιαρκος*, *Καλόγυχος*, *Δαιτρευτὴ Ἀστῆρ*, *Πτερωτὴ Νίκη*, *Ἐνεία Ἑλλάς*, *Ἑλληνικὴ Ἀκμή*, *Ἀναστέλλουσα Σελήνη*, *Ἰούλιος Καῖσαρ*, *Δαιρευτὴ Κυανόλευκος*, *Πλανῆτις*, *Ἀφελὴς Κωστοπούλα*, *Ἀκεῖδούς*, Σπυρ. Χ. Δενδρινός, *Προμηθεὺς Δεσμώτης*. Δημ. Ν. Παπαδόπουλος, Ἐλευθέριος Ν. Ἀποστόλου.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ [ἀπὸ[5Ε] εἰς ἕκαστον:] *Ἀδελεός*, *Πατριωτικὴ Ἕνωσις*, *Μαργούλα Μακκέου*, *Δὸν Κιχώτης*, *Μιχαὴλ Π. Γοῦτος*, *Δάφνης Στέφανος*, *Νεράϊδα τοῦ Βοσπόρου*, *Φτωχὸ Χαμομηλάκι*, Ἀπόγονος τοῦ 21, *Ἀνίκητος Ἑλλὴν*, *Νικητὴς τοῦ Μαρῃ*, *Δοξασμένο Εἰκοσιένα*, *Φαιδρός*, *Τιμημένη Γαλανόλευκη*, *Ζιγκίττα*, *Ἀνδρέτο Ἑλληνόπουλο*, *Μεγάλη Ἰδέα*, *Τεύθρας*, *Σύμβολον τῆς Ἐλευθερίας*, *Ψωφιδεύς*, *Χρυσόφτερη Ἐλπίδα*, *Ἑλληνικὸς Παῖν*, *Ἐθνοφύλαξ*, *Ὄνειρο τῆς Δόξης*, *Θριαμβεύων Μεγαλοϊδεατής*.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [4Ε] εἰς ἕκαστον.:) *Χρυσοστέφανος Ἀπόλλων*, Ἰωάννης Ε. Ἀρδάμης, *Γυιὸς τοῦ Ψηλορείτη*, *Δαρισσαῖκό Διαβολάκι*, *Κόκκινη Ἀνεμώνη*, *Μουσικολάτρις*, *Ξανθὸς Ἵππότης*, *Ἑλληνικὴ Λεβεντιά*, *Ἥρως Ἀγών*, Γ. Ι. Μαλάκης, *Ἔνδοξος Σημαιοφόρος*, *Ὑπερήφανο Ἑλληνόπουλο*, *Δαφνοστεφανωμένος Ἥρως*, *Παιδὶ τοῦ Μέλλοντος*, *Ξανθὴ Μελαχροινούλα*, *Πιστὴ Ἀγάπη*, *Δαιρευτὴ Πατρίδα*, *Ἀετόμπτερος Ἑλληνίς*, *Μακησία*, *Μελαχροινὴ Κρητικοπούλα*, *Ἀρχιατοίγγανος*, *Ἄγιες*, Γ. Ι. Σκούρτης, *Ἀοχαῖος Σπαθιτάης*, *Φουστανελλᾶς*, *Μικρὸς Ἀχαιός*, Παναγιώτης Ι. Ἀμηλιάτης, *Γέρο-Δήμος*, Γεώργ. Α. Ἀγγυρόπουλος.

**Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ**

**Ο ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ**

ὁ ὁποῖος ἐδημοσιεύθη εἰς τὰ τέσσαρα πρῶτα φυλλάδια, ἐτυπώθη καὶ χωριστὰ καὶ πωλεῖται εἰς τὸ Γραφεῖον μας λεπτὰ 30. (Ταχυδρομικῶς, λεπτὰ 35.)

## ΑΛΑΛΑΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

*Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 19ην Φεβρουαρίου 1919.*

*Στερεούτσικον* : *Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπορίας, ποὺ σὲ κόλα βρίσκει καθένας τὴν ἀπάντησιν καὶ τὴν λύσιν στὸν «Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ», ἅμα τὸν διαβάσῃ προσεκτικά.*

Τὸ βιβλίο τοῦ κ. Φαίδωνος, «Πετριὲς ἀεὸν Ἥλιο», ἄρχισε νὰ τυπώνεται. Ἀγγελία ὅμως δὲ βγῆ λίγο ἀργότερα, γιατὶ πρέπει νὰ προχωρήσῃ λίγο ἡ ἐκτύπωσις καὶ νὰ ἰδῶ ἐπάνω-κέτω πότε μπορεῖ νὰ τελειώσῃ, πόσο μεγάλο θὰ γίνῃ τὸ βιβλίο καὶ πόσο θὰ μοῦ στοιχίσῃ. Ἔσαι μόνο θὰ μπορέσω, στὴν Ἀγγελία, νὰ προσδιορίσω τὴν ἡμέρα τῆς ἐκδόσεως καὶ τὴν τιμή του.
Λογαριάζω—χωρὶς νὰ σᾶ; τὸ λέγω ἀκόμη καὶ γιὰ βέβαιο, — ὅτι οἱ «Πετριὲς στὸν Ἥλιον θὰ ἐκδοθοῦν μετὰ δυὸ μῆνες καὶ ὅτι κάθε ἀντίτυπο θὰ τιμᾶται ὡς 5 δρχμές. Τὸ βιβλίο, σὲ 300 σελίδες, θὰ περιλάβῃ τὰ δυὸ ἐκτενῆ διηγήματα «Πετριὲς στὸν Ἥλιο» καὶ «Ἀνταρτης»· καὶ τὰ δυὸ συντομώτερα «Μενταλέα» καὶ «Ἡ τελευταία Προσευχή». Ὅλα ζακυνθινὰ κι' ἀπὸ τὰ ὡραιότερα τοῦ συγγραφέως. Ὁ τίτλος τοῦ πρώτου δίνει καὶ τὸν τίτλο ὅλου τοῦ βιβλίου, ὅπως γίνεται συχνά.
Ὁ κ. Φαίδων ἐλπίζει πὼς θὰ κάμετε στὸ καινούργιο του βιβλίο τὴν καλύτερη ὑποδοχή. Κι' ἐπειδὴ εἶναι βιβλίο γιὰ νέους καὶ γιὰ μεγάλους, ἐλπίζει ἀκόμα πὼς θὰ τὸ συσκήσετε 'ς ὅλους σας τοὺς γνωστούς· καὶ θὰ τοῦ κάμετε ἔτσι ἕνα μικρὸ ξεσπάθωμα.

Ὁ "Ἥρως τῆς Δοϊράνης μοῦ γράφει, ὅτι βρῆκε στὸ σπίτι του ἕνα φυλλάδιο κάποιου περιοδικοῦ, γελάσθηκε, τὸ διάβασε καὶ... ἔφριξε. Καὶ μὲ προτρέπει νὰ τὸ 'πῶ καὶ 'ς τἄλλα Διαπλαστόπουλα, μὴ γελασθοῦν κι' αὐτὰ κἀμμιὰ φορὰ καὶ διαβάσουν κανένα τέτοιο περιοδικὸ τοῦ δρόμου. Ναί, ὁ κίνδυνος τῆς ἠθικῆς· εἶνε μεγάλο; ἀλλὰ πόσες φορὲς δὲν σᾶ; τὸ ἔδειξα; Προσέχετε! Ὅταν πάρτη στὸ χάρι σας περιοδικὸ ποὺ δὲν γράφει πὼς εἶναι γιὰ παιδιά, ρωτᾶτε πρῶτα ἕνα μεγάλο ἀν κάνῃ νὰ τὸ διαβάσετε. Φυσικά, ἀπὸ ἕνα φιλολογικὸ περιοδικὸ γιὰ νέους, καὶ μεγάλους, σὰν τὸν καλό μας «Βωμὸ» κ. χ., ἕνα παιδὶ μπορεῖ νὰ βῇ κατάλαθη πολλὰ πράγματα μὰ δὲν θὰ βλαφθῇ. Ὅταν ὅμως τὸ περιοδικὸ δὲν εἶναι οὔτε παιδικό, οὔτε φιλολογικό, ἀλλὰ μᾶλλον λαϊκό, προσοχή, προσοχή !
Ἡ *περιοιμία* «τριόγονα; ἀνοίγει ἡ ὄρεξη», ἐφαρμόζεται, φαίνεται, καὶ στὴν πνευματικὴ τροφή. Τὸ ἀνακάλυψε ἡ *Μεγάλη Ἑλλάς*, ἡ ὁποία μοῦ γράφει: «Τὸ θαυμάσιο Μυστικὸ τῆς Κοντέσσας Βλάρινας, τὸ ἀριστουργηματάκι αὐτό, τὸ ἐδιάβασα τόσες φορές, ὥστε τὸ ἔμαθα σχεδὸν ἀπέξω. Καὶ τώρα... νομίζω πῶς θὰ εἶμαι νηστική, ἂν δὲν διαβάσω κι' ἄλλο ἔργο τοῦ κ. Ξενοπούλου.» Ἔ, ὅσοι *τρώγοντας*, αἰσθανθῆκατε αὐτὴν τὴν ὄρεξη, θὰ ἐκπνοιηθῆτε σὲ λίγο μὲ τὸ καινούργιο.
Ἡ *Κόρη τοῦ Βουνοῦ* δὲν ἔλαβε τὶ Μικρὰ Μυστικὰ τοῦ *Συμβόλου τῆς Ἐλευθερίας* κι' αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ δὲν τὰ ἀνταπέδωσε. Συμβιβίνει, βλέπετε, κι' αὐτό. Τὰ τετράδια δὲν μπορῶ νὰ τὰ στέλλω συστημένα· χάνεται λοιπὸν κανένα κι' ἐνῶ ὁ ἀποδεχθεὶς τὴν πρότασι νομίζει ὅτι ὁ προτείνας τοῦ καθυστερεῖ, αὐτὸς ἀπεναντίας νομίζει ὅτι ὁ ἄλλος δὲν ἐδέχθη καὶ δὲν τοῦ ἔστειλε. Αὐτὸ βέβαια θὰ ἦτο σπουδαῖος λόγος διὰ νὰ τροποποιηθῇ τὸ σύστημα τῆς ἀνταλλαγῆς· ἀλλὰ μόνον τὸν τελευταῖο καιρὸ τὰ ταχυδρομεῖα δὲν εἶναι πολὺ τακτικά. Ἄλλοτε, ἀδέπιστε ἐχάνετο πρᾶμα. Κι' ἐλπίζω ὅτι ἡ ζάλη τάξις θὰ ἐπανέλθῃ ἐντὸς ὀλίγου.
Δὲν σ' ἐπαδιζεῖ τίποτα νὰ ἐξεσκῆσαι, *Ἑπτάλοφε*, ἀλλὰ πρέπει νὰ σοῦ 'πῶ ὅτι δὲν ξέρεις ἀκόμα στιχουργία. Π. χ. ἀπὸ τὸ δεύτερο στίχο σου λείπει μιὰ συλλαβή. Ἔπειτα τὸ «εὐτυχοφόρισες» δὲν εἶναι λέξις, καὶ μάλιστα γιὰ νὰ ταιριάσῃ μὲ τὸ παραπάνω «ἐλευχοφόρισες». Ὥστε μελέτησε ἀκόμα κι' ἔπειτα ξαναδοκίμασε. Ὡραιότατο τὸ γραμματάκι σου. Πές καὶ τοῦ ἀδελφοῦ σου ὅτι τὸν εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅσα μοῦ γράφει.
Φτωχὸ *Χαμομηλάκι*, ὁ κ. Ξενόπουλος μὲ εἶχε παρακαλέσῃ νὰ μὴν κάμω κανένα λόγο γιὰ τὸ Ἀριστεῖο, οὔτε νὰ κάνω τίποτα σὲ κανέν' ἀπὸ τὰ γράμματα τῶν φίλων μας γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Δὲν μποροῦ ὅμως νὰ μὴν κάμω μιὰ ἐξαίρεση γιὰ τὸ δικό σου. Θέλω νὰ ἰδῇς ὅτι, ἂν καὶ τόσο νέα, δὲν γελάστηκες· καθόλου στὴν κρίση σου γιὰ τὸ «Μ. τῆς Κ. Β.» Γιατὶ ἡ μὴ ἀπονομὴ 'ς αὐτὸ τοῦ Ἀριστείου δὲν μαρτυρεῖ διόλου, ὅτι οἱ κριταὶ δὲν τὸ θωροῦν ἢ *δὲν θὰ τὸ θεωροῦσαν ἄξιο*, ὅπως τὸ εἰδοποίησες ἐξ ἀρχῆς ἐσὺ καὶ ὅσοι τὸ διάβασαν. Μάθε ὅμως ὅτι δὲν ἔγεινε κανένας Διαγωνισμός. Γιατὶ καθένας σχεδὸν ἀπὸ τοὺς κριτὰς εἶχε ὁρίσει *ἐκ τῶν προτέρων* ἀπὸ ἕνα φίλο ἢ προστατευόμενο, στὸν ὁποῖον ἐπέμενε νὰ δοθῇ τὸ Ἀριστεῖο. Ὁ κ. Ξενόπουλος ποὺ μόνο μὲ τὴν ἀξία του προεύθηκε ὡς; τώρα, δὲν ἦτο φίλος καὶ προστατευόμενος *κανενός*. Καὶ *κανεὶς* δὲν ἐδιάβασε κἂν τὸ βιβλίο του, διὰ νὰ τὸ κρίνῃ. Αὐτὸ εἶναι βέβαιο. Κι' ἐπειδὴ δὲν συμφώνησεν ὡς; τὸ τέλος σὲ ποιὸν ἀπ' τοὺς δικούς τους νὰ τὸ δώσουν, βρῆκαν τὴ λύση κι' εἶπαν νὰ μὴ τὸ δώσουν φέτος; σὲ κανένα! Μόνο γι' αὐτὸ διαμαρτυρήθηκε κι' ἀποσύρθηκε ἀπὸ τὴ Φιλολογία ὁ κ. Ξενόπουλος. Ἂν ἤδειαν τὸ Ἀριστεῖο 'ς ἕναν ἄλλο, ὁποιονδήποτε, ἂν ἤξερε ὁ κ. Ξ. ὅτι διαβάστηκε, ὅτι ἐκρίθηκε καὶ, καλὰ ἢ κακά, βρέθηκε κατώτερος ἀπὸ ἕναν ἄλλο, ἔστω καὶ κατώτερό του, δὲν θὰ λέγε λέξη. Πιὰ θὰ ἐξακολουθοῦσε τὸ ἔργο του, σὰ νὰ μὴ συνέβηκε τίποτα. Αὐτὸ ὅμως ποὺ ἔγεινε, δὲν μπόρεσε νὰ τὸ ὑποφέρῃ. Γιατὶ οἱ κριταὶ αὐτοί, ποὺ ἐπειδὴ δὲν εἶχε τὰ μέσα, δὲν τὸν ἔλαβαν κἂν ὑπ' ὄψι, δὲν εἶναι ἀτελῆ *ἄτομα*, γιὰ νὰ τοὺς περιφρουήσῃ. Εἶναι ἀντιπρόσωποι τῆς Πολιτείας, ποὺ διαχειρίζονται ἕνα ἐπίσημό της θεσμό. Κι' ὅσο ἡ Πολιτεία ἔχει ἀντιπροσώπους στὴ Φιλολογία ποὺ ἐννοοῦν νὰ διαχειρίζωνται ἔτσι τὸν θεσμό, ὁ κ. Ξενόπουλος νομίζει ὅτι, ἀφοῦ δὲν μπορῇ νὰ περιφρονήσῃ καὶ τὴν Πολιτεία, τοῦ ἐπιβάλλεται νὰ σταματήσῃ τὸ ἔργο του ὡς; ἐδῶ.—Αὐτά, γιὰ τελευταία φορά, τὰ εἶπα γιὰ ὅλους, καὶ προπάντων γιὰ κείνους ποὺ δὲν ἤξεραν τὴν ὑπόθεση πῶς; ἔχει ἀκριβῶς καὶ φαντάσθηκαν εἴτε πὼς ὁ κ. Ξενόπουλος νικήθηκε σὲ κανένα Διαγωνισμό, εἴτε πὼς ἐθύμωσε ἐπειδὴ...δὲν τοῦ ἔδωσαν τὸ Ἀριστεῖο, σὰ νὰ τοῦ χρειάζουνταν!

*Ὡραίας ἐπιστολὰς* μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς : *Τριανταφυλλένια*, *Πεταχτὴ Νησιωτοπούλα*, *Φτερωτὴ Βαρκούλα*, *Μανόν*, *Παιδὶ τῆς Ρούμελης*, *Ἥρωΐς Ἑλληνοπούλα*, *Ἀτρόμητος Ἀμαζών*, *Νικήτρια Γαλανόλευκη*, *Ἀτρόμητος Δέων*, *Γεδεὼν Σπίλετ*, *Κυθέρεια*, *Θρίαμβος τῆς Ἐλευθερίας*, *Νοσταλγία*, *Ἄθως*, *Δάφνης Στέφανος καὶ Οὐράνιος Θόλος*.—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια. Ξεσπαθώματα, ἐδρύσεις Συλλόγων πρὸς διάδοσίν μου, κτλ.

## ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

***Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς:*** «*Ἀληθινὴ Ὀπτασία*,»—«*Νοσταλγία*» *κτλ.*—«*Τὸ παιδάκι*».—«*Τὸ δάσος*.»—«*Ἐκ δεξιῶν...*».—«*Θλίψεις*» *καὶ* «*Σταλαγματιές*».—«*Καραμπαμπᾶς*».—«*Γιὰ τὴν Πατρίδα*» *κτλ.*—«*Ὁ

λήνης, κ. (ΡΣ). *Ξενιτεμένη Ἑλληνοπούλα*, κ. (ΧΠ). *Ἠδαῖος*, ἁ. (ΝΤ.) *Σιωπηλός*, ἁ. (ΣΜ). *Τόγκς*, ἁ. (ΒΚ). *Βυζαντινός*, ἁ. (ΚΚ). *Ἀργοναύτης*, ἁ. (;;!!). *Διαβολοκόριτσο*, κ. (Ζήτ. ἡ Ἄμ.). *Βελουδένιο Τριαντάφυλλο*, κ. (!!). *Ναυτόπουλο*, ἁ. (ΑΜ). *Σφουγγαρᾶς*, ἁ. (ΜΓ). *Μιραμάρ*, κ. (ΝΣ). *Σιλφάξ*, ἁ. (ΧΧ). *Ἰλισσός*, ἁ. (ΚΒ). *Θεσσαλικὸς Πελαργός*, ἁ. (ΓΜ). *Λευκὸς Ἀετός*, ἁ. (ΓΓ). *Κερκυραϊκὸ Διαβολάκι*, κ. (Ο) *Μελαγχολικὴ Κορφιατοπούλα*, κ. (χά! χά! χά!). *Κῦμα τοῦ Δουγάβεως*, κ. (ΖΒ). *Γλυκειά Ἀράμηνοις*, κ. (ΑΒ). *Ἀλκυών*, κ. (ΕΠ). *Φλῶρος Ροδάνθης*, ἁ. (ΔΚ). *Κλωντίν*, κ. (ΜΣ). *Ἄγγελος τοῦ Πόνου*. κ. (ΠΚ). *Τρελλοθιακόπουλο*, ἁ. (ΜΚ). *Λευκοκύμαντος Αἰγιαλός*, ἁ. *Θρῦλος*, ἁ. (ΓΣΕΣ).

*Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων*: *Πηλεύς*, ἁ. *Κυπριακὸς Ἀστήρ*, ἁ. *Γλυκειὰ Ἑλληνοπούλα*, κ. *Λαρισσαϊκὸ Διαβολάκι*, ἁ.

## ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 9 τὸ πολὺ κροτάσεις λεπτὰ 50· Διὰ τὰς περισσοτέρας 10 λεπτὰ ἡ λέξις.]

***Μ.Μ. ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν:*** ὁ *Ἑλληνικὸς Πόθος* μὲ *Μελλοντα Ἐφευρ.*, *Θαλάσ. Φλοῖσβ.*, *Παιδὶ τ. Ρούμ.*, *Χρυσάνθεμον*, *Διαπλασίτιδα*, *Κῦμα*, *Μαρκέλλαν*, *Σείριον*,—τὸ *Παιδὶ τῆς Γούμελης* μὲ *Μελαγχ. Ξανθ.*, *Φιόρο*, *τ. Λεβ.*, *Μελαγχ. Σεληνολ.*—ὁ *Γιώτας* μὲ *Παιδὶ τ. Ρούμ.*, *Γερο-Δῆμον*,—ἡ *Κόρη τοῦ Βουνοῦ* μὲ *Μαχαβαράταν*, *Πινέλ. τ.*, *Ραφαήλ*, *Νάρδ.*, *Ἀλόην.*—ὁ *Σατανᾶς* μὲ *Ἄθω*, *Τελευτ. Παλαιολ.*, *Ἐθν. Ἐγκωμιόν.*, —ὁ *Θρίαμβος τοῦ Δικαίου* μὲ *Υἱκ. Στογγ.*, *Κορφιατοπούλαν*, *Μικρ.*, *Ἤγεμον.*, *Εὔαν*—τὸ *Τρελλὸ Διαπλασόπουλο* μὲ *Νέμον*, *Κάρμεν*, *Ἀνεμοστρόβ.*, *Ἑλληνίδα*, *Ξανθὴν Ἑλληνοπ.*—*Ἡ Πόλις τῶν Ὀνείρων* μὲ *Νικ. τ. Δύο.*, *Ἑλλ. Ἰδεῶδες.*, *Τραγ. τ. Λευτ.*, *Κυαν. Λάβ.*, *Γιαν. Ἀγιάν.*, *Κυθέρ.*—ὁ *Τίμος Ροδοκλῆς* μὲ *Μαχαβαρ.*, *Μελαχρ. Κρητίκοπ.*, *Νάρδ. Ἀλόην.*—ὁ *Θρίαμβος τῆς Ἐλευθερίας* μὲ *Τραγ. τ Λευτ.*, *Ψεύτ. Κουκλ.*, *Θρίαμβ. τ. Δικ.*— ὁ *Κυπριακὸς Ἀστὴρ* μὲ *Παγκόσμ. Ὄν.*, *Τρισσύγαναν*, *Τρελλοαρσ.*, *Ἀνταλούζαν*,—ἡ *Νικήτρια Γαλανόλευκη* μὲ *Τραγ. τ. Δευτ.*, *Δούκισ. τ. Σαλ.*, *Ἀτρόμ. Ἀμαζ.*, *Εἱμαρμένην*, *Ψαροπούλαν*, *Βαρωνίδα*, *Ζινέτταν*, *Κάρμεν.*—ἡ *Βοεροπούλα* μὲ *Ξανθὴν Ἑλληνοπ.*, *Γοργὴν Ψαροπ.*, *Ναυτόπαιδα.*— ἡ *Δεξασμένη Φουστανέλλα* μὲ *Πλοίαρ. Γράντ.*, *Ψεύτ. Κουκλ.*, *Ἀνεμοστρόβιλον*, *Εἱμαρμένην*, *Μυγκέ*, *Ξεπεσμ. Λόρδ.*, *Μαχαβαρ.*— τὸ *Ἄσμα Νηρηΐδος* μὲ *Ἔλπ. τ. Σκλάβ.*, *Μαχαβαράταν*, *Παγκ.* *Ὄνειρο.*—ὁ *Κωνστ. Παλαιολόγος*, μὲ *Μαχαβαρ.*, *Ἀκτήν*, *Πουπέ.*—ἡ *Εἰκασία* μὲ *Ωχ. Λαίδην*, *Βρδεν.*, *Μυγκέ*, *Χειμώνανθ.* καὶ λοιποὺς ψευδωνύμους. Λαρίσσης.

*Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της*: Ἐθνικὸν Θρίαμβον (θερμὰ συλλυπητήρια γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ σου) Μπουμπουλίναν (κι' ἐγὼ ἤθελα πολὺ νὰ βάζω διηγηματάκια ἢ παρκμύθια τῆς Κυρά-Μιχθῆς γιὰ πολὺ μικρὰ παιδιά· μ' αὐτὰ πρέπει νὰ συνοδεύωνται μὲ μεγάλες καὶ ζωηρὲς εἰκόνες· καὶ πρὸς τὸ παρόν, οὔτε τσίγγος ἄρθονος ὑπάρχει, οὔτε γυαλιστερὸ χαρτί· ἀργότερα·) Ἥρωα τῶν Δολιανῶν (οὔτε λαχεῖα ἐπιτρέπονται, οὔτε μεταγραφὴ ξεσπαθώματος γίνεται·) Ἑλληνικὴν Καρδιάν (δεκτεί·) Κ. Ἀγγέλου (δὲν ὑπάρχει πλέον οὔτ' ἕνα ἀντίτυπο·) Ἄγριον Ἀτσίγγανον (διεβιβάσθησαν.) Ἑλληνικὸ Φιλότιμο (ξιναστεῖλε τὴν πρότασι· μὲ τὸ ἀντίτυπο·) Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς (ἤδη ἐλήφθησαν·) Ξεπεσμένον Λόρδον (ἔλαβε, εὐχαριστῶ· στὰς Ἀπρήσεις ποὺ σημειώνεις, δὲν βλέπω κανένα λάθος;·) Μυγκέ (κανενὸς τόμου καὶ ὑμμάτα δὲν ἔχω φέτος;) Σφουγγαρᾶν (αὐτὸ προτιμᾷ κι' ὁ μπαρπᾶς·) Διγενῆ Ἀκρίταν (τὸ πιστεύω κὶ συμφωνῶ· ἀλλὰ τὰ τέσσερα τελευταῖα βραβεῖα ἐδόθησαν διὰ κλήρου·) *Φρέντον* (ἡ Α. Ἀμαζὼν δὲν θυμήθηκε ὅτι ὁ Γελοιογράφος μοῦ ἔστειλε καὶ γελοιογραφίες ποὺ τί; θρῆκα ὡραῖες·) Φαληρικὴν Αὔραν (κλοροζίτικος ὁ Τόπ, νὰ σοῦ ζήσῃ· ποιήματα μόνο γιὰ τὴ Σελίδα δέχομαι·) Νικ. Σταυρόπ. (τὸ προταθὲν ψευδώνυμον ἀκατάλληλον, στεῖλε ἄλλο· δὲν ἐγγίζεται ξεσπάθωμα·) Σαταναῦν (κυτὰ δὲν εἶναι εἴποτε, θὰ καινονισθοῦν μὲ τὸν καιρόν· ἔκειτα μήπως κι' ἡ καθαρεύουσα εἶναι κανονισμένη;) Γιώταν (ἔλαβε, εὐχαριστῶ, ἔστειλα·) Μικρὸν Νοσοκόμον, Παλλάδα, Νοσταλγίαν; κτλ. κτλ.

Σοφίαν Παπαντ., Καινούργιαν Δάφνην, Ἀνθισμένο Θυμαράκι, Ἀναγεννηθεῖσαν Ἑλλάδα (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐξεσπάθωμα.)

Θιακὸ Διαβολάκι, Τζιον Ροδοκλῆν (ἔστειλα.)

*Εἰς ὅσας* ἐπιστολὰς ἄνοιξα μετὰ τὴν *12ην Φεβρουαρίου*, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ **προσεχές**.

## ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος τοῦ 179ου Διαγ. Λύσεων Δεκεμβρίου—Φεβρουαρίου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 18ης Μαΐου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμ. φυλλαδ.]

### *160. Δεξίγριφος*

Φωνῆεν γιὰ κεφάλι,
Ἐπιδημία γιὰ σῶμα
Καὶ σύνδεσμο γιὰ οὐρά
Θὰ πάρῃς, καὶ Ρωμαία
Βασίλισσα· ἀπ' τὸ χῶμα
Θὰ ἴγάλῃς μιὰ χαρά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φαιδροῦ

### *161. Συλλαβόγριφος*

Τὸ πρῶτον εἶναι γράμμα,
Μέλος τὸ δεύτερόν μου·
Καὶ ἂς θεὸς εἰς ὅλους
Γνωστὸν τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πάλμυος

### *162. Ἀναγραμματισμὸς*

Εἶμαι ἤπειρος, ὦ λύτα·
Ἂν μὲ ἀναγραμματίσῃς,
Εἰς τὴν Ἰλιάδα κοίτα
Πούζιπλὸ θὰ μάπκαντήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δάφνης Στεφάνου

### *163. Γωνία*

\+ * * * * = Νῆσος τ. Ἀτλαντικ.
* + * * * = Πόλις τ. Ἑλλάδος
* * + * * = Νῆσος τ. Αἰγαίου.
* * * + * * = Νομοθέτης.
\+ * * * * = Προφήτης.

Οἱ σταυροὶ ὅρος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀλυμπιονίκου

### *164. Ἐπιγραφὴ*

Ε Ι Ν Α Ι Τ
Ν Ρ Ω Ν Τ Α
Ω Δ Τ Ω Ω Φ
Χ Ν Α Ν Ν Ο
Ο Ρ Ε Π Υ Σ
Η Γ Ε Θ Α Κ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀτρομήτου Χειμάρας

### *165-169. Περιφράσεις*

Ποῖα ὀνόματα ἐννοοῦμεν, ὅταν λέγωμεν τὰς περιφράσεις:

1.—Οἶκος Ἄρτου.
2.—Ἀθῆναι τῆς Ἰωνίας.
3.—Ὀφθαλμὸς τῆς ἡμέρας.
4.—Πλοῖον τῆς ἐρήμου.
5.—Μήτηρ τῶν ὀνείρων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πειρακηνηρίου

### *170-174. Μαγικὸν Γράμμα*

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

*Βόλος, νέος, Πάρος, βάτος, ὄρκος.*

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τεύθρα

### *175. Συλλαβικὴ Μεσοστιχὶς*

Αἱ μεσαῖαι συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν μεγάλην πόλιν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας:

1. Μέρος τοῦ προσώπου, 2. Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα, 3. Ἱερατικὸν στέμμα, 4. Πόλις τῆς Ἰταλίας, 5. Χρονικὴ διαίρεσις, 6. Ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ Σταυρούλας Μαρκοπούλου

### *176. Φωνηεντόλιπον*

* - κλς - κρδιρς - στ - φρσν - φντ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τοῦ Φαλήρου

### *177. Γρίφος*

Π
Π Π
ΝΟ Μ' ΘΟΥ·
Π Π
Π

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀλυτρώτου

*Τέλος τοῦ 179 Διαγωνισμοῦ*
*Εἰς τὸ προσεχὲς ἀρχίζει νέος.*

## ΛΥΣΕΙΣ

*τῶν Πνευματ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλου 50*

380. Ἀρταξέρξης (Ἄρτα, Σέρξης.) — 381. Σίμων-Μίνως. — 382. Ὄρος-ὄρος.

383.
Κ Α Ν
Ι Ρ Ω
Κ Τ Α
Σ Ι Κ Ε Λ Ι Α
Κ Μ Ρ
Α Ι Ω
Μ Σ Ν

384. ΗΡΟΔΟΤΟΣ (Ἤδος, Ρευστόν, Ὀλίγον, Δίδω, Ὀλιωῶς, Τέλος, Ὄρος, Σκότος.)— 385. Ἡ ἰσχὺς ἐν τῇ ἑνώσει.—386. Μέσεις τὸ ταχὺ λαλεῖν. (Μ' εἰς ὕτω - τὰ χειλ' ἄλλην.)

## ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος.) Πέραν τῶν 10 λέξ. 30. λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 40. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

—[ 10'—143 ]—

**Θ**ἔλετε νὰ σᾶς βοηθήσω καὶ 'γώ; Εἶμαι ψηλή, λυγερὴ καὶ ὠχρά.

*Ὠχρὰ Λαίδη*

—[ 10'—144 ]—

**Μ**πουμπουλίνα, εὐχαριστῶ. Ἐπιφυλάττομαι.

**ΘΙΑΚΟ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ**

—[ 10'—145 ]—

**Σ**ύλλογος «Λεβέδεια», ἐν Λεβαδείᾳ. Ζητοῦμεν ἀντιπροσώπους. Ἀπευθυντέον: Κ. Παπαδόπουλον, *Λεβέδειαν*.

—[ 10'—146 ]—

**Ἀ**ντιλλάσσω Κάρτ-ποστὰλ μόνον τοπεῖα. Δ[ῶσις: Α. Ε. Παράσχον *Μυτιλήνην*.

**ΑΙΟΛΕΥΣ**

—[ 10'—147 ]—

**Ὠ**χρὰ Λαίδη. δέχεσαι νὰ ἀλληλογραφοῦμε;

*Ναδία*

—[ 10'—148 ]—

**Ἐ**μπρός, ψῆφον στὴν ΕΛΠΙΔΑ ΤΩΝ ΣΚΛΑΒΩΝ Θιακοί! ποιὰ εἶμαι;

**ΕΥΕΛΠΙΣ**

—[ 10'—149 ]—

**Ὅ**λοι ψηφίσετε τὴ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΑ. *Τιμημένη Γαλανόλευκη*, *Ροδόχρους Βιολέττα*, *Πεισματάρα Κρητικιά*, *Χιονισμένη Μαδάρα*, *Βοεροπούλα*.

—[ 10'—150 ]—

**Ὠ**χρὰ *Λαίδη*, χωρὶς νὰ χορέψουμε στὸ ταψὶ σὲ βρήκαμε. Εἶσαι ἡ Φιφὴ μας!— *Εἰκασία*, *Μπρουνέτ*.

—[ 10'—151 ]—

**Σ**. *Γαλλιόπουλον*: σὲ γέλασαν· δὲν εἶμαι ἐγὼ *Γεώργ. Σουλιώτης*. Ἰωάννινα.

—[ 10'—152 ]—

**Χ**αιρετῶ *Διαπλασιόκοσμον*.

**ΛΕΥΚΟΚΥΜΑΝΤΟΣ ΑΙΓΙΑΛΟΣ**

—[ 10'—153 ]—

**Π**ροκηρύσσω διαγωνισμὸν Μικρῶν Μυστικῶν. Βραβεῖον τόμος τρίδραχμος. Μέσῳ Διαπλάσεως.

*Συνέδριον τῶν Βερσαλλιῶν*

—[ 10'—154 ]—

**Ἀ**γαπητὴ *Μυγκέ*, φρόντισε νὰ πηγόνῃς λιγάκι καὶ σύ, *Βεοβόνια*, λίγη δίαιτα.

*Ὠχρὰ Λαίδη*

—[ 10'—155 ]—

**Τ**ιμημένη *Γαλανόλευκη*, *Βοεροπούλα*, τί γίνεσθε; Δὲν μὲ γνωρίζετε; "Αν μέ βρῆτε, τὸ ἀξίζετε!!! Τί κάμνει ἡ ἀγαπητὴ Δάφνη; Πηγαίνει σχολεῖο; — *Διαβολοκόριτσο*.

## ΟΙ ΛΥΤΑΙ
### ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου ἐλήφθησαν μέχρι τῆς 12 Φεβρουαρίου,

***Συνοδευόμεναι μὲ 25 λεπτὰ***

Ἀθηνῶν: Σκ. Κ. Κόλιας, Π. Α. Ψυλλόγλου, Ζωή Ν. Ψύλλα, Ι. Ν. Ψύλλας, Παῦλ τῆς Ρούμελης, Δ. Μανωλάκης, Κ. Μασουρίδης, Γιώτας, Ἕνας χωρὶς ὑπογραφή· Κάλχας, Κῦμα τοῦ Αἰγαίου, Ι. Γ. Καρυοφύλλης, Ἑλληνικὴ Νίκη, Γ. Τσμβακᾶς, Ν. Α. Σιδεράς, Μαρίκα Ἐμίρη, Δεσποινὶς Ἀρλεκίνου, Γ. Ἀντωνίου, Δ. Καρσουλάνης.—Βόλου: Τιμημένο Τουφέκι, Ρ. Πουρνάρας, Ἀθ. Σκοτεινιώτης, Α. Π. Μοσχοβίδης, Ἐρασμία Βατσικούρα.—Γυθείου: Δ. Α. Μπιρμπάκος.—Θεσσαλονίκης: Ἑπτάλοφος.—Ἰωαννίνων: Ι. Α. Βλαχοθανάσης.—Καλαμῶν: Ἀθ. Κ. Βένης, Η. Δ. Δουλάκης, Νικήτας Β. Κατσαρός.—Καρβιτσης: Γε. Γρ. Κατσύλας.—Καρλοβασίου: Τριανταφυλλιὰ Π. Χαρίτου, Ν. Παπαμανουήλ.—Κύμης: Κούλα Ν. Γιαννάκη, Λαρίσσης: Α. Σ. Πασχάλης.—Μυτυλήνης: Δ. Ε. Τασσᾶς.—Πατρῶν: Μικρὸς Νοσοκόμος.—Πειραιῶς: Νίκητὴς τοῦ Σκρᾶ, Ι. Χ. Κούτσης, Ν. Χρονόπουλος.—Σπάρτης: Δ. Δεσποτόπουλος.—Σύρου: Ν. Μ. Πολέμης, Β.Β. Ἀλαφοδῆς, Ἄννα Γ. Φωκόλου.—Τριπόλεως: Π. Χ. Παπαθεοδόρου.—Χαλκίδος: Γ. Ν. Κάραλης.

## ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἐνωτέρω τὰ ὀνόματα, καθὼς καὶ ὅλων τῶν ἀποστειλάντων δεκάλεπτον μόνον μὲ τὴν λύσιν των, ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τέσσαρες: Δ. Καρσουλάνης ἐν Ἀθήναις, Ἐρασμία Βατσικούρα, ἐν Βόλῳ, Ν. Σαρίκας ἐν Θεσσαλονίκῃ, Νικόλαος Χρονόπουλος, ἐν Πειραιεῖ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ 3 μῆνας ἀπὸ τῆς Μαρτίου.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ - ΜΠΛΑΖΟΥΛΑΚΗ — Εὐριπίδου 3. Ἀθῆναι.— Τηλ. 11-99 Ἀριθ. ἐντ. 1129